

The book is owned by Anonymous

Typed to Word Document by ฤๅ Somerset

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

พล นิกร กิมหงวน

บุคควาอังคาร
(มนุษย์ดาวเทียม ตอนจบ)

ป.อินทรปาลิต

ศาสตราจารย์กนกพยายาม ปลอบใจตนเองให้เข้มแข็ง เขาใช้ปืนใหญ่ประมาธยิงสกัดกั้นทำลายฝูงอุกาบาตเหล่านั้นเสียงระเบิดดังกึกก้องทั่วเวหา ลูกอุกาบาตหลายต่อหลายลูกถูกยิงแหลกละเอียดเป็นผุยผง แต่จำนวนลูกอุกาบาตใหญ่น้อยที่ผ่านงานผีเลยไปนั้นมากมายเหลือเกิน

ในที่สุด ลูกอุกาบาตขนาดเล็กลูกหนึ่งได้พุ่งเข้าชนงานผีโคลงเคลงไปมาจนกระทั่งคณะพรรคสี่สหาย ล้มลุกคลุกคลานไปตามกัน เจ้าคุณปัจจนิกฯ กลิ้งเข้าไปใต้เก้าอี้ ปากของท่านปะทะกับขาเก้าอี้เต็มแรงทำให้ปากแตกและริมฝีปากปลิ้น มองดูคล้ายๆ กรูท

พาหนะกาศหรืองานผีหยุดเคลื่อนไหวแล้ว เพราะเครื่องยนต์บางชิ้นชำรุดเสียหายงานผีลอยลำนิ่งเฉยอยู่ในอวกาศมีสภาพไม่ผิดอะไรกับดวงดาวเล็กๆ ดวงหนึ่ง อากาศโคลงเคลงยุติลงแล้ว คณะพรรคสี่สหายต่างพากันเข้ามาห้อมล้อมท่านผู้บังคับการ

ศาสตราจารย์กนกยิ้มให้เจ้าคุณปัจจนิกฯ แล้วกล่าวว่า

"สบายกันละครับ พวกเราเครื่องยนต์ของงานผีชำรุด ขณะนี้เราลอยนิ่งเฉยอยู่ในอากาศ และจะลอยอยู่อย่างนี้โดยไม่อาจจะทราบได้ว่าอีกกี่เดือนหรือกี่ปี"

"อ้าว" เจ้าแห้วร้องเสียงสั้น "รับประทานก็ตายกันหมดนะ ซึ่รับท่านอาจารย์"

ศาสตราจารย์กนกพยักหน้ารับรอง

"ไม่มีปัญหาอะไรอีกอ้ายน้องชาย พวกเรามีหวังตายถึงร้อยเปอร์เซ็นต์"

"โธ่" เจ้าแห้วคราง แล้วทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้ "รับประทานแก้ไขอะไรไม่ได้หรือครับ" ท่านผู้บังคับการสิ้นศิริษะ

"ยากเหลือเกิน แรงกระแทกของอุกาบาตทำให้เครื่องยนต์ชำรุดเสียหาย แต่ว่า.....ไม่น่าจะตกใจอะไรเลย นี่ะนายแห้ว คนเราทุกคนไม่มีใครที่จะหนีความตายไปพ้นได้ เราตายอย่างนี้ดีกว่าไปตายที่โลกมนุษย์ เพราะความตายของเราไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อนเลยแม้แต่ลูกเมียของเราเอง อย่างช้าในสิบวันนี้พวกเราที่จะกลายเป็นผีเฝ้าห้องฟ้าไปตามกัน"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หน้าจ้อย ท่านกล่าวกับพลเบาๆ ว่า

"อ้ายพวกเรานี้มันรันทดที่แท้ๆ ไม่ควรเอาชีวิตมาทิ้งที่นี่เลย ลูกหนี้ของอาหลายร้อยคนคงจะสบายใจไปตามกัน"

พลหัวเราะเบาๆ

"ผมยังมั่นใจเสมอครับว่าเราคงไม่ตายง่ายๆ ท่านอาจารย์กนกยอมมีความรู้ ความสามารถ พอที่จะแก้ไขเครื่องยนต์ให้ทำงานเหมือนเช่นเดิม" พูดจบเขาก็หันมาทางนิกรแล้วเอ็ดตะโรลั่น "เฮ้ย-ยังไม่ทันไรเลยไว้วรื่องให้แล้ว"

นิกรปล่อยออกมาเสียงโฮ ยกหลังมือขวาเช็ดน้ำตาพลางพุดพลาถ

“รู้อย่างงี้กัน ไม่ยกตามมาด้วย เป็นตายอย่างไรกันก็จะไม่ยอมตายอยู่กลางอากาศเช่นนี้” แล้วเขาก็หันมาทางท่านผู้บังคับการ “อาจารย์ครับ ขอร่มชูชีพของผมให้ร่มเถาะครับ ผมจะโดดลงไปยังส่วนใดส่วนหนึ่งของโลกรahu”

ศาสตราจารย์กนกหัวเราะลั่น

“นี่ไม่ใช่เครื่องบินนะคุณนิกร เราอยู่ในจานผีและอยู่ไกลจากโลกถึงสองแสนไมล์ ถ้าคุณจะกระโดดร่มชูชีพลงไปแล้ว ต้องกินเวลาสามปีเป็นอย่างน้อยกว่าจะถึงพื้นดิน”

นิกรพยักหน้าอย่างมั่นใจ แล้วพูดเสียงหนักแน่น

“เอาละครับสามปีก็สามปี ดีกว่ามาทนทุกข์ทรมานอยู่ในจานผีนี้”

ดร. ดิเรกพูดเสริมขึ้น

“ที่ท่านอาจารย์พูดนะท่านเปรียบเทียบกับให้ฟังไว้ขงขณะนี้เราอยู่ในอวกาศอันว่างเปล่า เพียงแต่แกออกไปพื้นจานผีนี้ ร่างของแกก็จะลอยคว้างคว้างเหมือนลูกโป่งอัดแก๊สและลอยนิ่งเฉยอยู่ ณ จุดใดจุดหนึ่ง จนกว่าจะมีดวงดาวใดดวงหนึ่งผ่านเข้ามา และถ้าแกเข้าสู่ความดึงดูดของดวงดาวนั้น แกก็จะพุ่งไปสู่ดาวดวงนั้นทันทีพอเข้าสู่บรรยากาศของดาวดวงนั้น ร่างของแกก็จะเสียดสีกับอากาศไหม้ละลาย เป็นผงไปเลยเหมือนกับผีพุ่งไต้ที่เราได้เห็น”

พลก่่าวกับท่านศาสตราจารย์กนกว่า

“ท่านอาจารย์จะไม่พยายามแก้ไขเครื่องยนต์หรือครับ”

ศาสตราจารย์กนกถอนหายใจหนักๆ

“แกยากเหลือเกิน คุณพล แต่ผมจะลองติดต่อกับดินกลคูก่อน” พูดจบท่านผู้บังคับการก็พูดวิทยุโทรศัพท์ติดต่อกับนายอึดที่ติด หรือนายวีระซึ่งทำหน้าที่เป็นดินกลประจำจานผีนี้

“ฮัลโหล.....ว่ายังไงคุณวีระ มีความหวังไหม”

มีเสียงหัวเราะตอบท่านผู้บังคับการ

“มีครับ มีหวังตายในราว ๑00 เพอร์เซ็นต์เครื่องยนต์ชิ้นหนึ่งหักสะบั้น ไม่สามารถจะซ่อมได้ผู้การสั่งให้พวกคุณๆ ที่มากับเราเข้าแถวได้แล้วครับ เข้าแถวเรียงเดี่ยวแล้วร้องเพลงชาติตอนที่จะตาย”

คณะพรรคสี่สหายเสียชีวิตไปตามกัน นิกรกับเจ้าแห้วร้องไห้สะอึกสะอื้น ศาสตราจารย์กนกกลุกขึ้นยกมือไหว้หลัง เดินวนเวียนไปมารอบห้องบังคับการ สักครู่หนึ่งเขาก็ก่่าวกับสี่สหายว่า

“พวกคุณควรจะทำจิตใจให้เข้มแข็ง ผมจะออกไปดูห้องเครื่องยนต์สักหน่อย ถ้าพอจะแก้ไขได้ก็จะพยายามใช้ความสามารถอย่างเต็มที่เพื่อนำจานผีของเราเดินทางไปยัง โลกพระจันทร์และดาวพระอังคารตามจุดหมายของเรา”

ครั้นแล้วศาสตราจารย์กนกก็พาตัวเดินออกไปจากห้องบังคับการ คณะพรรคสี่สหายเต็มไปด้วยความรู้สึกรักตัวกลัวตายเหมือนกัน เมื่อมองออกไปนอกจานผีก็มีแต่ดวงดาวระยิบระยับทั่วท้องฟ้า ดาวต่างๆ มีขนาดโตกว่าที่มองดูจากโลกมนุษย์มากเพราะขึ้นมาสุงจากโลกถึงสองแสนกว่าไมล์ อันเป็นระยะครั้งทางระหว่างดวงจันทร์กับโลก

เวลาผ่านพ้น ไปอีกในราวครึ่งชั่วโมงศาสตราจารย์กนกก็เดินเข้ามาในห้องบังคับการด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

“ว่ายังไงครับ อาจารย์” ทุกคนก่่าวถามขึ้นพร้อมๆ กัน

ท่านผู้บังคับการหัวเราะชอบใจ

"ไม่มีอะไรที่พวกคุณจะต้องวิตก บัดนี้คุณอึดที่ด ต้นกลได้ซ่อมแซมเครื่องยนต์เรียบร้อยแล้ว"

คณะพรรคสี่สหายตื่นตื่นยินดีไปตามกัน

"ก็ไหนว่าซ่อมไม่ได้อย่างไรเล่าครับ" เจ้าคุณปัจจนึกฯ พุดเสียงหัวเราะ

ศาสตราจารย์กนกเดินไปนั่งประจำที่นักบินตามเดิม

"ผมพูดเล่นสนุกๆ นะครับ อยากนะทดลองดูว่า ได้เท่ากับคุณ ๆ เหล่านี้จะมีใครกลัวตายบ้างไหมในเรื่องเครื่องยนต์ของงานนี้ ถึงแม้ว่ามันจะชำรุดเสียหายมากน้อยเพียงใด เราก็ต้องแก้ไขได้เสมอเพราะเรามีเครื่องอะไหล่อยู่พร้อม และคุณวีระต้นกลของหมก็เป็นวิศวกรที่เชี่ยวชาญยากที่จะหาใครเปรียบเหมือน"

คณะพรรคสี่สหาย ต่างถอนหายใจโล่งอกไปตามกันสักครู่หนึ่งพลก็ได้ยินเสียงต้นกล พุดดังออกมาจากลำโพงกระจายเสียง

"เรียบร้อยแล้วครับ กัปตัน พาหนะกาศของเราเคลื่อนที่ได้แล้ว"

ท่านผู้บังคับการเอื้อมมือกดปุ่มสวิทหลายต่อหลายอันที่อยู่เบื้องหน้า งานฝึกก็เริ่มเดินทางต่อไปแล้วก็มีความเร็วขึ้นทีละน้อย คณะพรรคสี่สหายอึ้งอึ้งแจ่มใสไปตามกัน

ใกล้เข้าไป...ใกล้ดวงจันทร์เข้าไปตามลำดับ มองแลเห็นดวงจันทร์โตกว่าบริเวณสนามหลวงสัก ๔-๕ เท่าซึ่งขนาดดวงจันทร์ได้ โตขึ้นทุกๆ นาที แสดงว่างานฝึกบินเร็วมาก ศาสตราจารย์กนก อธิบายเรื่อง ดวงจันทร์ให้สี่สหาย ง่ายแล้วบอกว่าภายในสองชั่วโมงนี้งานฝึกก็จะถึงโลกพระจันทร์อันเป็นจุดหมายแรกของการเดินทาง

อีกครั้งที่มีอุกบาตผ่านมา ๔ ลูกแต่เป็นลูกอุกบาตขนาดเล็ก ศาสตราจารย์กนกได้ทำลายอุกบาตเหล่านั้นด้วยปืนใหญ่ประจำงานฝึก และยังได้อย่างแม่นยำราวกับจับวางด้วยเครื่องมืออัตโนมัติ

ในที่สุด ก็เข้าสู่ความดึงดูดของดวงจันทร์ ศาสตราจารย์กนกหยุดเครื่องยนต์ทันทีแล้วก็เดินเครื่องถอยหลังเต็มที่ การบังคับงานฝึกเป็นไปอย่างรวดเร็วฉับพลัน คณะพรรคสี่สหายได้มองแลเห็นดวงจันทร์อย่างถนัดชัดเจนแล้ววงกลมนั้นกว้างใหญ่ไพศาล เป็นโลกที่อ้างว้างเปล่าเปลี่ยวมีแต่ขุนเขาใหญ่ๆ และภูเขาเหล่านี้ปราศจากพืช ศาสตราจารย์กนกบอกกับ ดร. ดิเรกว่า ขณะนี้งานฝึกอยู่สูงจากดวงจันทร์เพียง ๔๐ ไมล์เท่านั้นเอง แล้วเขาก็กล่าวขึ้นลอยๆ ว่า

"ใครจะตอบผมได้บ้างว่าดวงจันทร์คืออะไร"

เจ้าแก้วชูมือขวาขึ้นเหนือศีรษะ

"รับประทานผมทราบครับ"

ศาสตราจารย์กนกขมวดคิ้วย่นแล้วหัวเราะก๊าก

"ดีแล้วเธอบอกฉันซิ พระจันทร์คืออะไร"

เจ้าแก้วขมวดคิ้วอย่างภาคภูมิใจ

"พระจันทร์คือบริวารของโลกครับ เมื่อผมเป็นนักเรียนประถมศึกษา ครูสอนวิชาภูมิศาสตร์แถมบอกว่าโลกเป็นบริวารของดวงอาทิตย์ แล้วพระจันทร์หลุดออกไปจากโลกเป็นบริวารของดวงอาทิตย์ แล้วพระจันทร์หลุดออกไปจากโลกเป็นบริวารของโลก รับประทานตัวของผม เองพอหลุดออกมาจากท้องแม่ก็เป็นบริวารของท่านเจ้าคุณพ่อของคุณพล"

เสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงดังลั่นหอบังคับการ ก่อนที่ใครจะพูดอะไรต่อไป ชายหนุ่ม สองคนก็พากันเดินเข้ามาในหอบังคับการ หน้าตาของชายหนุ่มสองคนนี้เป็นคนไทย อายุรุ่นราวคราวเดียวกับสี่สหาย สวมเสื้อกางเกงยัดแน่นเนื้อเหมือนๆ กันทั้งสองคน

คณะพรรคสี่สหายต่าง จ้องตาเขม็งมองๆ คูชายหนุ่มทั้งสองนี้ด้วยความแปลกใจ จน กระทั่งชายหนุ่ม ร่างสูงโปร่งคนหนึ่ง ได้ยื่นให้สี่สหายและกล่าวว่า

"สวัสดิ์ครับ ทุกคนๆ จำผมไม่ได้หรือครับผมคือนายอืดที่คหรือนายวีระต้นกลประจำงานผืนนี้... แล้วก็... ท่านผู้นี้คือ คุณเดชาหรือศาสตราจารย์เดชา วิศวกรผู้เชี่ยวชาญแห่งโลกพระอังคารคนหนึ่ง"

อาเสี้ยกิมหงวนอ้าปากหาว

"คุณอืดที่ค งวงของคุณหายไปไหนเสียล่ะครับ"

นายอืดที่คหัวเราะอย่างขบขัน

"อาเสี้ยไม่น่าจะโง่เขลาเบาปัญญาอย่างนี้เลยครับคนมีวงจะเรียกว่าคน ใดอย่างไร มีวงเราก็ต้องเรียกว่า ช้าง"

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ และเจ้าแห้วทำหน้าตื่นไปตามกัน ศาสตราจารย์กนกหัวเราะชอบใจ เขาเรียก ชายหนุ่มที่ชื่อเดชาให้มานั่งบังคับงานผืนแทนเขาแล้วเขาก็ลุกขึ้นอธิบายให้คณะพรรค ๔ สหายฟังว่า

"บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่จะเล่าความจริงให้พวกคุณฟัง อะ อะ คุณวีระและคุณเดชาทั้งสองคนนี้เป็นเพื่อนรัก ร่วมชีวิตของผมเองครับ เราได้เดินทางไปโลกพระอังคารด้วยกันเมื่อก่อนสงครามโลกครั้งที่สองนี้ พร้อมด้วย ศาสตราจารย์ชาวเยอรมันที่ผมเล่าให้ฟัง แต่ศาสตราจารย์เหล่านั้นตายหมด เหลือเราสามคนที่เป็นคนไทย พวก เราสามคนนี้มีอารมณ์ขัน มีความสนุกสนานเช่นเดียวกับพวกคุณนี่แหละครับ คุณวีระกับพวกลูกเรือของเราได้เอา หัวช้างจำลองมาใส่เข้าเพื่อหลอกพวกคุณให้เข้าใจผิดเล่น"

คณะพรรค ๔ สหายอ้าปากหาวไปตามกัน

"ปู่โธ่" นิกคราง "ผมนึกว่าคนโลกพระอังคารหน้าตาเป็นช้างเสียอีก"

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครื้นเครง ศาสตราจารย์วีระพูดพลางหัวเราะพลาง

"คนโลกพระอังคารก็เหมือนมนุษย์ในโลกรากูแหละครับ รูปร่างหน้าตารูปพรรณสัณฐานไม่ผิดแผกกัน เลย ลูกเรือของเราถ้าถอดเอาหัวช้างออก คุณก็คงคิดว่าเป็นคนไทยเช่นเดียวกับเรา"

เมื่อรู้ว่าศาสตราจารย์วีระกับศาสตราจารย์เดชาเป็นมนุษย์ชาวโลกรากู และเป็นคนไทยเช่นเดียวกัน สี่ สหายก็รู้สึกตื่นเต้นยินดีไม่น้อยหลังจากศาสตราจารย์กนกก็พูดวิหะ โทศัพท์เรียกลูกเรือสามคน มาพบที่ห้องลับ การเพื่อให้คณะพรรคสี่สหายได้แลเห็นรูปร่างหน้าตาอันแท้จริงของชาวโล้าพระอังคารผู้เฉลียวฉลาด คณะ พรรคสี่สหายได้สนทนาปราศรัยกับลูกเรือเหล่านี้เป็นอย่างดี ซึ่งลูกเรือทั้งสามคนก็พูดภาษาไทยได้คล่องแคล่ว เพราะได้เล่าเรียนการเขียนอ่านการพูดจากศาสตราจารย์กนกมานานแล้ว

ณ บัดนี้ งานผืนอยู่สูงจากพื้นภิกพของดวงจันทร์ในราวไมล์เดียวเท่านั้น ภูมิประเทศของดวงจันทร์มีแต่ ภูเขาและที่ราบ ยอดเขาสูงๆ ปกคลุมด้วยหิมะขาวโพลน ทุกคนมองแลเห็นทิวทัศน์เบื้องล่างอย่างถนัด

ความเร็วของพาหนะกาศเหลือเพียง ๔๒๐ ไมล์ต่อชั่วโมง หมายความว่า งานผืนบินช้าที่สุด และกำลังจะ สงสู่โลกพระจันทร์ คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ และเจ้าแห้วยืนตลิ่งพริงเพริดไปตามกัน

ในที่สุด อาเสี้ยกิมหงวนก็กล่าวขึ้นเปรยๆ

"เราฝันไปหรืออย่างไรกัน ไฉน ไม่อยากเชื่อเลยว่าเราสามารถบุกบันมาจนถึงโลกพระจันทร์ ว้า... ไม่น่าเชื่อ"

ดร.ดิเรกเม้มปากแน่น

"เป็นความจริง อาเสี้ย ขณะนี้เราอยู่ไกลจากโลกเราถึงสี่แสน ไมล์แล้ว"

งานฝีมือเป็นวงกลมกว้าง ศาสตราจารย์กนกทำงานอย่างหนักในการบังคับงานผี แล้วเขาก็ร้องบอกสี่
สหาย

"พวกคุณดูให้ดี โน่น...ภูเขาใหญ่ลูกนั้นมีขนานพอกับภูเขาหิมาลัย สังเกตให้ดีจะแลเห็นเป็นรูป
กระต่าย"

นิกรพูดเสริมขึ้น

"กระต่ายสัตว์สี่เท้าหรือกระต่ายขูดมะพร้าวครับอาจารย์"

ศาสตราจารย์กนกหันมายิ้มให้นิกร

"กระต่ายสัตว์สี่เท้าครับ ภูเขาลูกนี้ทำให้ชาวโลกراهاได้เห็นเป็นตัวกระต่ายกำลังอมยิ้ม ขอดเขาสองลูก
คือหูของมัน"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พูดขึ้นคังๆ

"โอ...เข้าที่ไวยพล เป็นรูปกระต่ายจริงๆ"

นายพัชราภรณ์เห็นฟ้องด้วย

"นั่นนะซีครับ มิน่าล่ะใครๆ ถึงได้เห็นเป็นกระต่าย ผมตื่นตื่นเหลือเกินครับคุณอา ไม่เสียชาติที่เกิดมา
เลยเท่าที่เรามีโอกาสเที่ยวโลกพระจันทร์"พูดจบเขาก็หันมาทางเจ้าแก้ว "รู้สึกยังไงบ้างวะ อ้ายแก้ว"

เจ้าแก้วยิ้มด้วยมุมปากข้างขวา

"ใช้นิดหน่อยครับ รับประทานมองดูโลกเราซีครับแดงแจ่มน่าเกลียดเหลือเกิน"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หันมาทำตาเขิวกับเจ้าแก้ว

"เดี๋ยวพ่อถีบหลุดออกไปนอกจานผีเลย"

เจ้าแก้วใจหายรีบยกมือไหว้ท่านเจ้าคุณ

"รับประทานผมไม่ทันนึกถึงได้เท่า แะะ แะะ รับประทานดูซีครับ แดงแจ่มจริงๆ ไม่ได้แกล้งว่า"

ทุกคนมองผ่านช่องหน้าต่างเห็นอสีระต่างแลเห็น โลกراهاโตกว่าพระจันทร์หลายเท่าลอยอยู่ในห้วง
เวหาและมีสีแดงระเรื่อ

"โอ้ไอ้" นิกรร้องลั่น "อ้ายหอมแหร่มกลางโลกเราคงจะเป็นภูเขากระมัง ไวย ดิเรก ยิ่งดูยิ่งคล้ายลูกมะอีก
ไม่มีผิด"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ย่างเข้ามาข้างหลังลูกเขยจอมทะเล้นของท่านแล้วเหวี่ยงลูกแปดก้นนิกรดั่งพับ

"นี่แน่ะ"

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครืนเครงลั่นงานผี ศาสตราจารย์กนกบังคับพาหนะภาสีให้ลอยลำนิงเฉยอยู่กลาง
อากาศ สกครูกี่ต่ำลงมาทีละน้อยและแล้วงานผีก็ถึงพื้นแผ่นดินแห่งโลกพระจันทร์ในบริเวณหุบเขาแห่งหนึ่ง
พอเครื่องยนต์หยุดเรียบร้อย ศาสตราจารย์กนกก็ลุกขึ้นจากที่นั่งนักบิน เขากล่าวกับศาสตราจารย์ผู้ช่วย
ของเขาทั้งสองคนว่า

"คุณวีระกับคุณเดชาช่วยกันตรวจเครื่องยนต์ให้เรียบร้อยนะครับ ผมจะพาคุณทั้ง ๔ คนนี้และเจ้าคุณ
ออกไปเที่ยว ชมภูมิประเทศโลกพระจันทร์สักชั่วโมงแล้วจึงจะกลับมารับประทานน้ำชาที่นี่"

ท่านศาสตราจารย์วีระก้มศีรษะ

"เชิญ เชิญตามสบายเถอะครับ ผมจะดูแลทุกสิ่งทุกอย่างให้เรียบร้อย"

พลยิ้มให้วีระและเดชา

"อาจารย์ทั้งสองไม่ออกไปเที่ยว กับเราบ้างหรือครับ"

เคชาสั้นศิริระ

"ม่ายละคุณ ผมเที่ยวโลกพระจันทร์หลายหนแล้วขี้เกียจแต่งเครื่องอวกาศครับ โลกพระจันทร์มีแต่ความเงิบเหงา ปราศจากสิ่งที่มีชีวิตแม้กระทั่งพืชเช่นตะไคร่น้ำก็ไม่มี"

นิกรกล่าวถามศาสตราจารย์อย่างนอบน้อม "เราต้องแต่งเครื่องอวกาศด้วยหรือครับอาจารย์"

"แน่นอน คุณนิกรบนดวงจันทร์ไม่มีออกซิเจนถ้าเราออกไปจากงานผิอย่างนี้เราก็ตายหมด พวกกันก็ไม่ได้ยินเนื่องจากไม่มีอากาศ ไปเถอะครับ เชิญไปที่ห้องแต่งตัวทุกๆ คน"

คณะพรรคสี่สหายและเจ้าคุณปัจฉินีกฯ กับเจ้าแห้ว ต่างพากันเดินตามศาสตราจารย์กันออกไปจากห้องบังคับการ

ขณะนี้เป็นเวลาในมนุษย์ โลก ๑๔.๓๐ น.

ประตูด่านผิหนึ่ง ผะออกทีละน้อยด้วยเครื่องอัตโนมัติ ศาสตราจารย์กนกเดินนำหน้าพาลีสี่สหายกับเจ้าแห้วและเจ้าคุณปัจฉินีกฯ ผ่านประตูพาหนะกาศออกไปทุกคนแต่งเครื่องอวกาศ สวมหมวกครอบแก้ว สวมเสื้อกางเกงหนัง รองเท้าเหล็กบางสวมถุงมือคล้ายขนสัตว์ ในหมวกครอบแก้ว มีเครื่องรับส่งวิทยุขนาดจิ๋ว สามารถติดต่อกันได้ด้วยวิทยุโทรศัพท์ในรัศมีถึง ๒๐ ไมล์

คณะพรรคสี่สหายส่งเสียงเอะอะเอ็ดตะโรลั่น เมื่ออย่างเหยียบพื้น โลกพระจันทร์ และทุกคนรู้สึกว่ามีน้ำหนักตัวของตนแทบจะไม่มี

"ไอ้ยา" อาเสี่ยอุทานแล้วหัวเราะ "อาจารย์ครับทำไมเป็นอย่างนี้ละครับ ตัวของผมมันเหมือนกับจะลอยได้ ฮะ ฮะชอบกล"

ศาสตราจารย์กนกอธิบายให้ทราบ

"พิภพของดวงจันทร์เล็กกว่าโลกเรามาก ความดึงดูดจึงน้อยกว่าโลกเรา อาเสี่ยลองกระโดดดูซิครับ ไม่จำเป็นต้องออกแรงเต็มที่ อาเสี่ยก็จะโดดได้ในระยะ ๑๐ เมตรอย่างสบาย"

กิมหวานลองกระโดดเล่นทันที ร่างอันสูงชลูดลอยละลิว คราวนี้ พล,นิกร,ดร.ดิเรก, เจ้าคุณปัจฉินีกฯ และเจ้าแห้วก็พลอยสนุกขึ้นมาบ้าง ต่างกระโดดเล่นกันอย่าง สนุกสนาน

ศาสตราจารย์กนก พาคณะพรรคสี่สหายสำรวจโลกพระจันทร์ต่อไปภูมิภาคระหว่างหุบเขา มีแต่รอยแยกแตกกระแหง บางแห่งก็เป็นเหวลึกกว้างใหญ่

นิกรยกมือจับแขนเจ้าแห้วแล้วกล่าวว่า

"เฮ้อ... ได้ยินเสียงเจ๊กขายก้วยจับไว๊ว แกไปเรียกมันมาซิ กันจะกินรองท้องสัก ๑๐ ชม"

เจ้าแห้วกลืนน้ำลายเอือกแล้วหัวเราะ

"เฮ้อ เฮ้อ หูแว่วนะครับ คุณนิกร เจ๊กกวยจับมันจะขึ้นมาขายได้อย่างไรครับ นี่มัน โลกพระจันทร์ไม่ใช่โลกเรา"

นายจอมทะเล้นยิ้มแห้งๆ

"จริงไว๊วสิมไป"

คณะพรรคสี่สหายเดินไปตามพื้นแผ่นดินอันขรุขระ พล พัชรารกณ์ กล่าวถามศาสตราจารย์กนกอย่างเป็นงานเป็นการ

"ผมสงสัยเหลือเกินครับ รอยแผ่นดินแยกแตกกระแหงเหล่านี้เกิดขึ้นได้อย่างไร"

ศาสตราจารย์กนกอธิบายให้นายแพทย์หนุ่มทราบ

"ผมเข้าใจว่าเกิดจากการหมุนอันรวดเร็วของโลกพระจันทร์ นับแต่วาระแรกที่ดวงจันทร์หลุดมาจากโลก เรา แต่ที่พระจันทร์ไม่มีออกซิเจน พืช สัตว์และมนุษย์จึงเกิดขึ้นไม่ได้ นักดาราศาสตร์มักจะเรียกดวงจันทร์ว่า โลกแห่งความเงียบสงบ"

คณะสำรวจดวงจันทร์เดินทางไปไกลจากงานฝึตามลำดับ นิกกับเสี่ยหงวนคุยกันจ้อมตลกตลกทางบางทีก็ หยุดก้มลงเก็บก้อนหินเล็กๆ

ซึ่งคิดว่ามันอาจจะเป็นเพชรหรือมรกตก็ได้ แต่ศาสตราจารย์กนกหันมามองสี่สหายว่า

"อย่าเก็บเอาไปเลยครับ หินเหล่านี้ถ้าเอาไปขายที่โลกเราอย่างแพงก็ได้ก่อนละ ๕๐ สตางค์เท่านั้นผมได้สำรวจโลกพระจันทร์แล้ว แร่ธาตุต่างๆอันเป็นทรัพย์ในดินไม่ปรากฏ แต่ที่โลกพระอังคารคุณจะหาแร่เงินมาได้ ง่ายขายเหลือเกิน แร่ดีบุกเพชรนิลจินดาที่มีมากมายเหลือที่จะกล่าว ทองคำ แร่เรยูเนียม มีทุกหนทุกแห่ง ชาวโลก พระอังคารใช้ทองคำจริงๆ ครับมีฉะนั้นก็ชำระหนี้ด้วยเพชร"

คณะพรรคสี่สหายพากันเดินต่อไป สักครู่นายจอมทะเล้นก็กล่าวกับศาสตราจารย์กนก

"อาจารย์ครับ ผมกลับไปทำงานฝึก่อนนะครับ"

"อ้าว...ทำไมล่ะคุณนิก"

นิกทำหน้าที่ครั้งยี่มครั้งเหย

"ห้องผมไม่ดีเสียแล้วละครับ มันโคจรครากอย่างไรชอบกล ผมไปละครับ ชื่นซึกซึกว่าจะเดินไปถึงงานฝึกว่าจะถอดเครื่องแต่งตัวออก พอดีทางเกงของผมนะละเทอะหมด"

แล้วนิกก็วิ่งต้อกลับไปยังงานฝึ ซึ่งมองแลเห็นอยู่ในหุบเขาเบื้องหน้าแลลับ

งานฝึอำลาโลกพระจันทร์ในเวลา ๑๖.๐๐ น. เวลาโลกมนุษย์ เดินทางมุ่งตรงไปยังพิภพพระอังคารอันไกลโพ้น และห่างไกลจากดวงจันทร์ทุกวินาที

แต่การผ่านพ้นความดึงดูดของโลกพระจันทร์นั้น ไม่ทำให้เกิดอุปสรรคอะไรแม้แต่น้อยเพียงแต่งานฝึลดความเร็วอย่างกระทันหัน เกือบจะหยุดนิ่ง งานฝึโคลงเคลงไปมาพักหนึ่งก็หลุดจากความดึงดูดของพระจันทร์ออกไปได้

ความเร็วเพิ่มขึ้นทันที จนกระทั่งพาหะกาศบินได้เร็วถึงชั่วโหม่งละแสนห้าหมื่นไมล์ แต่จักรวาลอันกว้างขวางเหลือที่จะคำนวณ ไม่มีอะไรจะเปรียบเทียบความเร็วได้ ทุกคนจึงรู้สึกคล้ายกับว่างานฝึลอยอยู่เฉยๆ

ขณะนี้ โลกเราและดวงจันทร์มีขนาดเล็กกลางที่ละน้อย แต่ดาวพระอังคารซึ่งปรากฏอยู่เบื้องหน้าโน้นโตสะตามลำดับ มองแลเห็นแจ่มใสเป็นสีแดงระเรื่อ โดขนาดลูกฟุตบอลและโตขึ้นทุกที

วันคืนผ่านไปตามลำดับ แต่งานฝึหรือพาหะกาศได้รับแสงสว่างจากดวงอาทิตย์ตลอดเวลา การเดินทางผจญกับลูกอุกกาบาตอีกหลายครั้งแต่ศาสตราจารย์กนก ได้ใช้ปืนใหญ่ปรมาณูยิงทำลายอุกกาบาตเสียก่อนหรือมีฉะนั้นก็บังคับงานฝึบินหลบหลีกไปได้

วันนั้นเป็นวันที่ ๖ ของการเดินทาง

ดาวอังคารใหญ่โตขนาดสนามหลวงหรือสนามม้าแล้ว โลกเราดูเล็กอีกมาก ส่วนดวงจันทร์ของโลกเรา กลายเป็นดาวเล็กๆ ดวงหนึ่ง

เวลาที่ล่วงมานี้ คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ และเจ้าแห้วมีความตื่นเต้นทุกลมหายใจ ต่างกินไม่ได้นอนไม่หลับ คอยถามศาสตราจารย์กนกเสมอว่า เมื่อไรจะถึงโลกพระอังคาร

"ใจเย็นๆ เอะครับพรงนี้เย็นรับรองถึงแน่ๆ"

คณะพรรคสี่สหายของเรา มีความคุ้นเคยกับพนักงานประจำงานผีทุกๆ คนเป็นอย่างดีสำหรับ ดร.ดิเรก
ได้รับความรู้เพิ่มเติมอีกมากศาสตราจารย์กนกสั่งสอนอะไรให้ก็จดจำได้ตามวิสัยของคนฉลาด จนกระทั่งนาย
แพทย์หนุ่มของเราสามารถบังคับงานผีได้ดี เจ้าคุณปัจจนิกฯ กับพล ง่วนอยู่กับเครื่องวิทยุอันเป็นประดิษฐกรรมที่
ยอดเยี่ยมพิเศษสุด สามารถรับฟังเสียงวิทยุจากโลกธาหุได้ดี ทุกสถานี เสียงเพลง"โครชโมขางเกง" ฟังชัดเจนนี
มาก แต่เพลง "พม่ามเหย" ฟังทะแม่งๆชอบกล เครื่องสิ่งของสถานีนี้นักกำลังส่งน้อยเกิน ไปนี่เอง

เจ้าแก้ว นั่งเล่นหมากรุกกับศาสตราจารย์เดชาตลอดวันบางทีก็หวุดหวิดจะเกิดแจกหมากแจกแวนกันขึ้น
เพราะเจ้าแก้วมักเล่นโกง

นิกรกับเสี่ยหงวนชอบไปคุยกับพวกลูกเรือตามห้องต่างๆ บางทีก็ไปขลุกอยู่กับศาสตราจารย์วีระในห้อง
เครื่องยนต์ ส่วนดร.ดิเรกนั่งประจำหน้าที่นักบินที่สองตลอดวัน ใช้เวลาที่มีอยู่ศึกษาหาความรู้ในเรื่องงานผี ซึ่งใช้
เครื่องยนต์ไฟฟ้า ไม่ต้องใช้น้ำมันเชื้อเพลิง มีเครื่อง มือจับไฟฟ้าในอวกาศมาใช้เป็นพลังงานบังคับ งานผีให้เล่น
ไปได้

บ่ายวันหนึ่ง

เวลาประมาณ ๑๔.๐๐ น. ขณะที่เจ้าแก้วกำลังโกงหมากรุกกับศาสตราจารย์เดชา โดยมีเจ้าคุณปัจจนิกฯ
กับพลนั่งรวมกลุ่มอยู่ด้วยและขณะที่ศาสตราจารย์กนกกำลังสอน ดร.ดิเรกในวิชาแม่เหล็ก ไฟฟ้าชั้นสูง ลูกเรือคน
หนึ่งก็พูดวิทยุโทรศัพท์ติดต่อ กับผู้บังคับการอย่างระส่ำระลัก

"อาจารย์ครับหยุดงานผีเดี๋ยวนี้"

ศาสตราจารย์กนกกลั้มตาโพลง พูดวิทยุโทรศัพท์ที่อยู่เบื้องหน้าเขาทันที

"มีอะไรเกิดขึ้นหรือ" ถามพลาถมองดูหน้าลูกเรือของเขาซึ่งปรากฏอยู่ในจอโทรภาพ

"อาเสี่ยกิมหงวนเปิดประตูฉุกเฉิน และหลุดออกไปนอกงานผีทั้งสองคนครับ"

ดร.ดิเรกร้องสุดเสียง เอื้อมมือดึงสวิทหยุดเครื่องยนต์ทันที แล้วหันมาพูดกับศาสตราจารย์กนก

"มีทางช่วยเหลือเพื่อนผมไหมครับ อาจารย์"

ศาสตราจารย์กนกทำท่าเหมือนกับปวดคบาลจนแทบจะทนไม่ไหว

"พอจะช่วยได้ครับ แต่ถ้ามีลูกอุกาบาตผ่านมาจากทางที่อาเสี่ยและคุณนิกรลอยอยู่ คุณนิกรกับ เสี่ยกิมหงวนก็
อาจจะถูกลูกอุกาบาตดังดูดเอาไป ตามธรรมชาติของใหญ่ดูดของเล็ก"

วงหมากรุกยุติการแข่งขันทันที ทุกคนลุกขึ้นเดินเข้ามาขึ้นข้างหลังศาสตราจารย์กนก และ ดร. ดิเรก เจ้า
คุณปัจจนิกฯกับพลและเจ้าแก้วแสดงความห่วงใยเสี่ยหงวนกับนิกร จนออกนอกหน้า

ผู้บังคับการเปิดราดาร์พลาถบ่นพึม

"ผมได้เตือนแล้วว่า อย่าเปิดประตูฉุกเฉินก็ไม่เชื่อห้วงจักรวาลตอนนี้มีกลุ่มอุกาบาตมากเสี่ยด้วย อุกา
บาตบางลูกโตขนาดภูเขาใหญ่ๆ ทีเดียว"

แล้วศาสตราจารย์กนกกับ ดร.ดิเรก ก็ช่วยกันค้นหาหิมหงวนกับนิกรด้วยเครื่องราดาร์งานผีถูกติดเครื่อง
และเสี่ยกลับเป็นวงกลมกว้างทำการค้นตัวอาเสี่ยกิมหงวนกับนายจอมทะเล้น ซึ่งสองสหายคงจะลอยเว้งคว้าง
อยู่ห่างจากงานผีไม่ต่ำกว่าหมื่น ไมล์

อย่างไรก็ตาม ศาสตราจารย์กนกได้สร้างเครื่องมือพิเศษไว้มากมายจากเครื่องมือเหล่านี้ ทำให้
ศาสตราจารย์กนกสามารถบังคับงานผีให้เล่นไปทางเก่าได้

ใน ๑๐ นาทีนั่นเอง ภาพเสียงหวนและนิกรก็ปรากฏในจอราดาร์ สองสหายลอยนิ่งเฉยอยู่ในเวหา เหมือนลูกโป่งผูกเชือกโยงเงนไปมาทั้งอาเสี่ยและนิกรต่างกำลังร้องไห้ สะอึกสะอื้นเต็มไปด้วยความรักตัวกลัวตาย

งานผิดพลาดความเร็วย่างฉับพลัน แล่นตรงเข้าหาสองสหายซึ่งคืนกระแฉ่วๆ นำสงสาร บางทีก็เอาหัวลง บางทีก็เอาหัวขึ้น เมื่อนิกรกับอาเสี่ยแลเห็นงานผีบินย้อนกลับมาสองสหายก็มีขวัญและกำลังใจดีขึ้น ต่างคนต่างร้องตะโกนลั่น แต่ในโอกาสเช่นนี้ เสียงของนิกร กับอาเสี่ยที่ตะโกนจนแทบคอหอยไปปรากฏเสียงเลย

งานผีบินมาหยุดห่างจากสองสหายราว ๕ เมตร ศาสตราจารย์กนก สวมเครื่องแบบอวกาศก้าวออกไปทางประตูฉุกเฉิน ข้างหลังท่านศาสตราจารย์มีท่อออกซิเจน ผู้บังคับการงานผีปล่อยออกซิเจนออกจากท่อทำให้ศาสตราจารย์เหาะเข้าไปหาสองสหาย

นิกรกับเสี่ยหวน กอดเอาศาสตราจารย์แน่นปล่อยให้นักพาเหาะเข้าไปในงานผี ครั้นแล้วเครื่องอัตโนมัติก็บังคับบานประตูฉุกเฉินปิดเข้ามาทันที

สองสหายอ่อนเพลียเต็มทน ถึงกับล้มลงกันกระแทกพื้น เจ้าคุณปัจจนึกฯกับพล, กร.ดิเรก เจ้าหัวศาสตราจารย์กนกต่างพากันมองดูนิกรกับเสี่ยหวนอย่างขบขัน

แล้วท่านผู้บังคับการก็พูดเสียงดู

"ผมเตือนอาเสี่ยกับคุณแล้วว่าอย่าเปิดช่องประตูเป็นอันตรายเพราะหัดี้แท้ๆ ที่เราหาคุณพบ ม่ายก็ต้องเป็นผีเจ้าจักรวาลทั้งสองคน"

อาเสี่ยยิ้มแห้งๆ

"ของคุณเหลือเกินครับ เท่าที่อาจารย์กรุณาช่วยเรา ผมไม่ตั้งใจจะออกไปจากงานผีหรอกครับ เรื่องมันมีอยู่นิดเดียวเท่านั้น"

ท่านผู้บังคับการอดหัวเราะไม่ได้

เสี่ยหวนหันมาค้อนนิกรเสียก่อนจึงกล่าวว่า

"เราสองคนเปิดประตูฉุกเฉินออก เพราะต้องการดูโลกราหูให้ถนัดครับกำลังดูเพลินๆ อ้ายกรนี่ก็ยังขึ้นมาก็ไม่ทราบ มันยกเท้าถีบผมเต็มแรงทำให้ผมหลุดออกไปพ้นประตูแต่ผมคิดว่าข้อเท้าอ้ายกรไว้ได้ และลากมันออกไปงานผีด้วย ผมกับอ้ายกรก็เลยแวงง่ทอกแท่อยู่ในอวกาศนี้กว่าตายเสียแล้ว"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ หัวเราะชอบใจ

"นี่แหละคือผลแห่งความทะลึ่งของแกทั้งสอง ฮะ ฮะดูในจอราดาร์ เห็นแล้วอดหัวเราะไม่ได้"

นิกรพูดแขนอาเสี่ยให้ลุกขึ้นยืน แล้วถอนหายใจ โลงอก

"เหมือนกับตายแล้วเกิดใหม่ โอ๊ย...ใจคอไม่ได้อยู่กับเนื้อกับตัวเลย รอดตายอย่างน่าประหลาด"

พลกล่าวกับเพื่อนเกลอของเขาอย่างสัพพอก

"บรรยากาศนอกงานผีเป็นยังไงบ้างวะ ถ้าจะสบายดี"

อาเสี่ยค้อนประหลับปะเหลือก

"อย่ากะเข้านะ โวย เดียวก็เกิดตะปากกันขึ้นเท่านั้นเอง"

ศาสตราจารย์กนก ยกมือทั้งสองตบบานนิกรกับเสี่ยกวนพร้อมๆ กัน

"อย่าพยายามหาเรื่องเล่น อะไรที่ใกล้กับความตายอีกเลยนะครับ พรุ่งนี้เราก็จะถึงดาวพระอังคารแล้วไปคุยกันที่หอบังคับการเถอะ ผมปล่อยให้คุณวิระบังคับ "งานผี" อยู่ตามลำพัง"

ครั้นแล้วศาสตราจารย์กนกก็พาคณะพรรคสี่สหายตรงไปยังห้องหอบังคับการ

วันรุ่งขึ้น

หลังจากอาหารเช้าผ่านพ้นไปแล้ว คณะพรรคสี่สหายก็แลเห็นดาวพระอังคารเป็นรูปร่างกลมใหญ่ โดกว่าสนามหลวงหลายเท่า เมื่อมองจากกล้องโทรทรรศน์จะแลเห็นภูเขาและทิวไม้ อย่างถนัดชัดเจน ศาสตราจารย์กนกก็มีกรีธาสดชื่นรื่นเริงผิปกติ

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ และเจ้าแก้วกับท่านผู้บังคับการ ส่วนศาสตราจารย์วัระทำหน้าที่จับจันตีอย่างระมัดระวัง

"สหายรักของผม" ศาสตราจารย์กนกพูดยิ้มๆ "เราจะถึงดาวพระอังคารในเวลา ๑๖.๐๐ น. วันนี้ ฉะนั้น ก่อนที่พวกคุณจะได้เหยียบโลกใหม่ ที่ห่างไกลจากโลกราวหึ่งถึง ๒๐ ล้านไมล์ ผมยินดีจะเปิดเผยความจริงและสภาพความเป็นไปของชาวโลกพระอังคารให้ทราบ"

คณะพรรคสี่สหายต่างมองดูหน้าศาสตราจารย์กนกเป็นตาเดียว

"ก็อดินะซีครับ ท่านอาจารย์ พวกผมควรจะได้รู้ขนบธรรมเนียมประเพณีบ้าง"

กนกยิ้มเล็กน้อย เขานิ่งอึ้งไปสักครู่จึงกล่าวว่า

"พิภพพระอังคารนั้นมีเนื้อที่ที่ มนุษย์และสัตว์อาศัยอยู่ได้ เพียงหมื่นตารางไมล์เท่านั้นเอง เล็กกว่าประเทศไทยเรา ๒๐ เท่า ส่วนเนื้อที่นอกนั้น ล้วนแต่เป็นน้ำ แข็ง อุณหภูมิต่ำกว่าลบ ๕๕ องศาฟาเรนไฮต์ ไม่มีความอบอุ่นพอที่จะให้สัตว์และมนุษย์มีชีวิตอยู่ได้ ชาวโลกพระอังคารได้อยู่ร่วมกันระวางเส้นอิเควเตอร์เท่านั้น"

ดร. ดิเรกพยักหน้ารับทราบ

"แล้วการปกครองล่ะครับ ท่านอาจารย์ชาวโลกพระอังคารมีที่ชาติและกี่ประเทศ"

ศาสตราจารย์กนกตอบโดยไม่ต้องคิด

"มีประเทศเดียว หรือราชอาณาจักรแห่งเดียวกัน"

เจ้าคุณปัจฉินึกฯเปรยๆ ว่า

"ถ้าเช่นนั้น พลเมืองคงน้อยกว่าโลกรานู"

"ถูกแล้วครับได้ทำการสำรวจมะโนคร้วครั้งใหญ่เมื่อเดือนที่แล้วมาปรากฏว่า พิกภพพระอังคารมีพลเมืองเพียงล้านคนพอดี"

ท่านเจ้าคุณทำปากจู๋

"ไม่ขาดไม่เกิน...."

"ครับ เด็กที่อยู่ในท้องอีกประมาณสามหมื่นคนยังไม่ได้คิด"

เสี่ยหงวนหัวเราะ ก้าก

"ยัง ไรเสี่ยแล้วละครับท่านอาจารย์ ผมคิดว่าอย่างน้อยควรจะมีสักสองล้าน"

ท่านผู้บังคับการสั้นสิริชะ

"เปล่า มีล้านเดียวจริงๆ ผมจะเล่าให้ฟัง...เมื่อในราว ๑๒ ศตวรรษที่แล้วมา โลกพระอังคารมีพลเมืองถึง ๘๐๐ ล้าน แต่มนุษย์นั้นไม่ว่าจะอยู่โลกไหนต้องมีวิถีชีวิตความโลภ โทสะ อิจฉาริษยา กัน คิดทำลายล้างซึ่งกันและกัน ตอนนั้น โลกพระอังคารได้ทำสงครามกันแบบสงครามล้างชาติ ยุคนั้น โลกพระอังคารได้ทำสงครามกันแบบสงครามล้างชาติ ยุคนั้น โลกพระอังคารอยู่ในอาร์บอมบ์และเอชบอมบ์ แบ่งออกเป็นสองค่าย คล้ายกับฝ่ายเสรีประชาธิปไตยและฝ่ายคอมมิวนิสต์ ต่างฝ่ายต่างนำระเบิดมหาประลัยไปทิ้งใส่กัน ผู้คนล้มตายวันละหลายแสน"

พลกล่าวขึ้นทันที

"ชาวโลกพระอังคารคิดระเบิดปรมาณูและไฮโดรเจนได้ตั้งพันกว่าปีหรือครับ"

ศาสตราจารย์กนกอมยิ้ม

"ครับ ผมได้เล่าให้ฟังแล้ว ศิลปวิทยาการของชาวโลกมนุษย์จะเทียบเท่ากับชาวโลกพระอังคารไม่ได้เลย
อ้อ... สงครามครั้งนั้นรบกัน ประมาณ ๕ ปี ฝ่ายใต้ก็ปราชัยฝ่ายเหนือ ผู้คนล้มตายเกือบหมดโลก บ้านเมืองพัง
พินาศ ศิลปต่างๆ ถูกทำลายจนสิ้นเชิงด้วยอำนาจของแรงระเบิด เมื่อสงครามสงบได้สามสี่ร้อยปี ขั้วโลกเหนือ
และขั้วโลกใต้ซึ่งมนุษย์ชาวโลกพระอังคารอาศัยอยู่ ก็กลายเป็นน้ำแข็งไปหมด มนุษย์ได้อพยพมารวมกำลังกัน
แถวเนินศูนย์สูตร และสร้างเป็นราชธานีขึ้นมา

นิกรถามขึ้น

"มีพระมหากษัตริย์ปกครองหรือครับอาจารย์"

"ถูกละคุณนิกร จะเรียกว่าพ่อเมืองก็ได้ แต่ที่ถูกแล้วควรเป็นผู้เผด็จการมากกว่ากษัตริย์ หรือพ่อเมือง
เพราะอำนาจในการบริการอยู่ที่พระองค์เท่านั้นคำสั่งของพระองค์คือปกาสิต พ่อเมืองหรือกษัตริย์นั้นชาวโลก
พระอังคารได้โหวตขึ้น โดยถือว่า ใครมีความรู้ในวิชาวิทยาศาสตร์อย่างสูงก็ควรจะเป็นกษัตริย์ของเขา กษัตริย์
องค์สุดท้ายของชาวโลกพระอังคาร ทรงพระนามว่าอืดตะปือ"

เสี่ยหงวนหัวเราะ

"ชื่อคนที่ตายไปแล้วตั้งหลายล้านทำไมไม่เอามาตั้งละครับ ชื่ออืดตะปือ ฟังดูแล้วทะแม่งๆ ชอบกล"

"อืดตะปือเป็นภาษาของโลกพระอังคารแปลว่าจอมปราชญ์ พระองค์สิ้นพระชนม์ไปแล้วเมื่อปีก่อนนี้
เอง"

เจ้าคุณบัจฉนิกฯ กล่าวถามขึ้นทันที

"แล้วเดี๋ยวนี้บัลลังก์ว่างกษัตริย์หรืออาจารย์"

"ไม่ว่างหรอกครับได้เท่าผมคิดว่า ได้เท่าและทุกคนในที่นี้คงจะตื่นเต้นแปลกใจเหลือจะกล่าว ถ้าผมจะ
บอกให้ทราบวา ผมนี้แหละครับคือกษัตริย์หรือจอมเผด็จการแห่งโลกพระอังคาร"

คณะพรรคสี่สหายสะอึกเฮือกไปตามๆกัน

"มายก๊อด..." คร.ดิเรกร้องเสียงหลง "ท่านอาจารย์ไม่ได้ล้อพวกเราเล่นหรือครับ"

"เป็นความจริงคุณหมอ ระหว่างรัชสมัยพระเจ้าอืดตะปือ ผมได้ดำรงตำแหน่งเป็นหัวหน้าวิศวกร และ
แม่ทัพอากาศ เมื่อพระเจ้าอืดตะปือสิ้นพระชนม์ก็มีการ โหวตพ่อเมืองคนใหม่ มีการลงคะแนนกัน ผมมีทหารอยู่ใน
บังคับบัญชามากมายก็เข้ารับการเลือกตั้งคนของผมใช้วิธีทิ้งระเบิดและไฟล่ฟ้า พวกชาวเมืองก็เคารพรักผมในที่สุดผม
ก็ได้คะแนนโหวตสูงสุด จึงได้เป็นพ่อเมืองหรือจอมเผด็จการแห่งดาวพระอังคาร"

"ว่า"นิกรวางแล้วยกมือไหว้ศาสตราจารย์กนก " ประทานโทษนะครับท่านมีความจริงสัก ๕ เปอร์เซ็นต์
ได้ไหมครับ"

ศาสตราจารย์กนกยิ้มตาโพล่ง

"ร้อยเปอร์เซ็นต์ ไม่ใช่ ๕ เปอร์เซ็นต์" เขาตะโกนเสียงลั่น

นายจอมทะเล้นยกมือไหว้อีกครั้ง

"มันไม่น่าจะเป็นไปได้ครับ"

"ถูกละแต่มันเป็นไปได้ ผู้ยิ่งใหญ่แห่งพิภพพระอังคารก็คือตัวผมนี่แหละ อำนาจสูงสุดเป็นของ
ชาวโลกพระอังคารล้านคนล้านแต่จงรักภักดีต่อผมทั้งสิ้นไหนๆ พุดแล้วก็จะขอเปิดเผยให้หมด ผมคือจอมเผด็จ
การแห่งพิภพพระอังคาร และศาสตราจารย์วีระเป็นผู้บัญชาการกองทัพอากาศของเรา ศาสตราจารย์เดชาเป็น

วิศวกรผู้ยิ่งใหญ่ เราสามคนเป็นเพื่อนกันและรักกันอย่างที่สุด เรามีชีวิตอยู่ในโลกพระอังคารอย่างสะดวกสบาย ขอให้พวกคุณเชื่อเถอะว่า เท่าที่ผมเล่าให้ฟังนี่เป็นความจริงถึงร้อยเปอร์เซ็นต์"

อาเลียมหงวนมองดูหน้าจอมบงการแห่งโลกพระอังคารแล้วยิ้มเล็กน้อย

"ท่านอาจารย์ครับ ท่านอาจารย์ไม่คิดที่จะกลับไปอยู่โลกรานูหรือครับ"

ศาสตราจารย์กนกสันศิริชะช้าๆ

"ผมไม่คิดเลยอาเลียม และจะไม่พยายามคิดด้วย โลกรานูหรือ โลกมนุษย์ของเรานั้นไม่มีความสุขเหมือนโลกพระอังคารเลย ถ้าอาเลียมได้ไปเห็นโลกพระอังคารแล้วและได้พักอยู่สักวันเดียว อาเลียมก็จะรู้สึกว่ามีโลกไหนอีกแล้วที่จะมีความร่มเย็น เป็นสุขเหมือนอย่างโลกพระอังคาร ชาวโลกพระอังคารทุกๆ คนมีสัมมาอาชีพ ไม่มีการเบียดเบียนข่มเหงซึ่งกันและกันทุกคร้วเรือนมันอยู่ในความสงบและมีรายได้เพียงพอในการเลี้ยงตนและครอบครัวของเขา การครองชีพถูกที่สุดผมจะเล่าให้คุณฟัง กาแฟที่โลกพระอังคารมีรสหอมหวานชวนดื่ม ยิ่งกว่ากาแฟที่บราซิล ขายยังแพงพวกคุณรู้ไหม โอเลียมแก้วละสตางค์เดียว แกรมขนมปังทานยอีกสองแผ่นและบุหรี่ยี่หนึ่งซอง คุณคิดดูก็แล้วกันว่ามันถูกอย่างไรหาขายเป็นชามอ่างๆ ละสองสตางค์เท่านั้น ใ้หมูตั่งหนึ่งกิโล ก็ขึ้นเขียงอีกในราวสิบคู่ซื้อไปชามอ่างเดียวกินได้ทั้งครอบครัว หรือถ้าเป็นทหารก็กินได้ทั้งหมด

"โอโฮ้" เจ้าคุณปัจจนิกฯร้องลั่น "ทำไมมันถูกอย่างนี้ท่านอาจารย์"

ศาสตราจารย์กนกยืมอย่างภาคภูมิใจ

"ก็เพราะโลกพระอังคารมีพลเมืองเพียงล้านคนนะซีครับได้เท่า เราไม่ได้แย่งกันกินกันอย่างโลกรานูผมรับรองว่าไม่มีการครองชีพของโลกไหนที่จะถูกกว่าโลกพระอังคารเสื้อผ้ายังถูกที่สุด กางเกงปาตีบิซอย่างที่ได้เท่านี้ที่โลกพระอังคารขายพับละสตางค์เดียว แกรมเสื้อเชิ้ตคอฮาวายอีกหนึ่งตัวที่เพเนียดของผม อ้า...เอ๊ย.. ทำเนียบครับไม่ใช่พะเนียด ทำเนียบของผมมีบิวารของผมนูอยู่ในราวร้อยคน ได้เท่าลองทายซีครับว่าแม่ครัวของเราจ่ายวันละเท่าไร"

เจ้าคุณยืมแห่งๆ

"ก็คงไม่เกินสองบาทไซ้ใหม่ครับท่านอาจารย์"

ศาสตราจารย์วะซึ่งนั่งอยู่ที่นั่นนักบินได้หัวเราะก๊าวแล้วหันมาพูดขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า

"สองบาทนะเลี้ยงทหารทั้งกองพันนะครับได้เท่าคุณกนกจ่ายกับข้าวเพียงวันละสิบสตางค์เท่านั้น บ้านผมในราววันละ สามสตางค์เรามีเพียงไม่กี่คน"

ศาสตราจารย์กนกพูดเสริมขึ้น

"เป็นความจริงครับได้เท่า อาหารการกินถูกที่สุด ผักต่างๆ เราขายเป็นตันไม่ได้ขายเป็นกิโล อย่างผักกะน้าอย่างงี้ขายสามตันสองสตางค์ ไข่ไก่ขายเป็นร้อยไข่เป็ดก็ขายเป็นร้อย"

นิกรว่า "ร้อยละหนึ่งสตางค์กระมังครับ"

"ถูกแล้วคุณนิกร ไข่ไก่ร้อยฟองหนึ่งสตางค์แถมไก่ตอนสิบตัว ถ้าเป็นไข่เป็ดร้อยฟองหนึ่งสตางค์แถมเป็ดเป็นๆอีกหนึ่งตัว"

อาเลียมหงวนจู๊ยปาก

"อย่างนี้แหละครับ ถึงจะเรียกว่าโลกพระศรีอารีย์ผมตื่นตื่นเหลือเกินที่ค่าครองชีพใน โลกพระอังคารถูกอย่างนี้ จำพวกผลไม้เห็นจะไม่แพงนะครับ เป็นต้นว่าทุเรียน"

ศาสตราจารย์กนกหัวเราะอย่างขบขัน

"ทุเรียนหรือครับ....ถ้าเป็นทุเรียนก้านยาวก็ดูเหมือนสามใบต่อหนึ่งสตางค์ ถ้าเป็นทุเรียนเลวๆอย่างอี
รวงขายเป็นหัวครีว หัวสี่สตางค์เดียวเท่านั้น"

อาเลี้ยมยิ้มทะแม่งๆ

"อย่างแฉับเป็ดหรืองุ่นเล่าครับ"

"โอย ไม่ต้องซื้อหรือกอเลี้ยตามถนนหนทางเต็มไปด้วยแฉับเป็ดและงุ่นยั่วเยี้ยไปหมด เป็นผลไม้ที่ไม่มี
มีราคาต่อพวกเรา"

นิกรชำเลืองดูพ่อตาของเขาแล้วถามขึ้นเบาๆ

"ลูกมะอีกเล่าครับ แพงไหม"

ศาสตราจารย์กนกกลีตาโพลง

"โอ...สำหรับมะอีกแพงมากทีเดียว ผมได้เล่าให้คุณฟังแล้วว่าอากาศในโลกพระอังคารในตอนกลางคืน
นั้นหนาวจัดยิ่งกว่าขั้วโลกเหนือของเรา มะอีกเป็นต้นไม้ที่ชอบอากาศร้อน ปลูกไว้ก็ตายหมด ต้องปลูกในห้อง
กระจกที่มีความอบอุ่นเพียงพอ ดังนั้น ชาวโลกพระอังคารที่เป็นมหาเศรษฐีเท่านั้นจึงจะสามารถรับประทาน
น้ำพริกใส่ลูกมะอีกได้ เพราะลูกมะอีกลูกหนึ่งถ้าสุกเต็มที่เรียกว่าแดงแจ๋ ขายถึงลูกละห้าร้อยบาท"

นิกรหันมายิ้มให้พ่อตาของเขา

"เราบุ่งเจิมห่มเจิมหน่อยนะครับคุณพ่อ ถ้าเราจะกินน้ำพริกก็ไม่จำเป็นจะต้องใส่ลูกมะอีก หรือยังง
ครับ"

"ปู่โธ..." เจ้าคุณปัจจนิกฯ คราง "ประเดี๋ยวพ่อถีบออกไปนอกจานี่เท่านั้น ผลไม้มีตั้งร้อยอย่างพันอย่าง
แกไม่ถาม จำเพาะเจาะจงถามถึงลูกมะอีก

นิกรโบกมือแล้วกล่าวขึ้นว่า

"ผมไม่มีเจตนาจริงๆครับคุณพ่อ"

พล พัชราภรณ์ กล่าวถามศาสตราจารย์กนกบ้าง

"มีอะไรบ้าง ไหมครับที่ชาวโลกพระอังคารขาดแคลน และข้าวของเครื่องใช้อะไรบ้างที่แพงกว่าโลก
ราหู"

ศาสตราจารย์กนกยิ้มอย่างภาคภูมิใจ

"พิภพพระอังคารของผมไม่เคยมีอะไรขาดแคลนเลยเรื่องเลยเรื่องลูกมะอีกผมพูดเล่นสนุกๆ ไม่มีราคา
ค่าหวดหรือครับ โลกพระอังคารมีความเจริญกว่าโลกพระราหูด้วยประการทั้งปวง ถนนหนทางกว้างใหญ่
สะอาดเรียบร้อย รถแท็กซี่ที่โลกพระอังคารถูกมาก เพราะยานพาหนะของเราใช้เครื่องไฟฟ้าซึ่งดักเอาในอากาศ
ไม่มีการชำรุดเสียหายหรือต้องซ่อมแซมเปลี่ยน โน่นเลียนนี้ ค่าโดยสารรถแท็กซี่ที่โลกพระอังคารคิดสองไมล์ต่อ
หนึ่งสตางค์ ถ้าหากว่าเขาเป็นชั่วโมงคิดชั่วโมงละสิบสตางค์ เท่านั้น"

คณะพรรคสี่สหายยิ้มปากขึ้นพร้อมๆ กัน ดร.ดิเรกกระซิบกระซาบบอกพลเบาๆ ว่า

"ท่านอาจารย์ชังจะละละ โวย เมื่อก่อนกินเหล้าก็พูดกันรู้เรื่องดีนี่หว่า ลองรถแท็กซี่ชั่วโมงละสิบสตางค์
ละก้อเหลือเชื่อ"

เจ้าแห้วดรอนทนไม่ได้ก็กล่าวถามกับศาสตราจารย์กนกกว่า

"รับประทานอาจารย์ครับ ผมอยากจะได้เรียนถามว่าที่โลกพระอังคารมีฝิ่นไหมครับ รับประทานที่ว่าแม่
ทองค่านะครับ"

ศาสตราจารย์กนกขมวดคิ้วขึ้น

"อ้อไม่มีหรือเจ้าแห้ว ชาวโลกพระอังคาร เลิกสูบฝิ่นมาประมาณยี่สิบศตวรรษแล้ว แกล้งถามทำไม"

เจ้าแห้วทำตาละห้อย

"รับประกันผมคิดว่าถ้ามี และถ้าขายถูกเพียงตันละสองสามสตางค์ รับประกันผมก็จะซื้อเอาไปโลก
ราหูสักสองสามตัน"

ศาสตราจารย์กนกหัวเราะก๊าก

"ฉันจะแนะนำให้เจ้าแห้ว ถ้าแกอยากร่ำรวย เป็นมหาเศรษฐีก็ไม่ยากอะไรเลย ที่โลกพระอังคารมีเรเดียม
และยูเรเนียมมากมาย ขุดลงไปดินเพียงสิบเดิวเท่านั้นก็พบแร่ที่กล่าวนี้ เวลาแก่กลับโลกมนุษย์แกขุดเอา
เรเดียมใส่กระเป๋าก็ไปสักหนึ่งกิโล แล้วยูเรเนียมอีกกิโลแกก็มีเงินนับร้อยล้าน"

เจ้าแห้วทำตาปริบๆ

"เอ...รับประกันเข้าที่ตีเหมือนกันครับ แต่ว่า...รับประกันท่านอาจารย์ อย่าลืมนะว่าท่านอาจารย์จะต้อง
พาพวกเราไปส่งโลกมนุษย์นะครับ"

ศาสตราจารย์กนกยิ้มเล็กน้อย

"เห็นจะไม่มีเวลาเสียแล้วอ้ายน้องชาย พยายามหาทางกลับกันเอาเองก็แล้วกัน"

ทุกคนสะดุ้งเฮือกพร้อมๆกัน

"ฮ่า" เสียงหัวเราะ "ท่านอาจารย์อย่าล้อเล่นน่าตั้งขี้สับกว่าล้านไมล์นะครับ ไม่ใช่ใกล้ๆ"

ศาสตราจารย์กนกเป่าปากเบาๆ แล้วยกมือหยิบแก้วน้ำสีเหลืองขึ้นดื่ม นิกอร์เห็นว่าท่านผู้บังคับการงานผี
มีนเมามากแล้ว ก็กล่าวห้ามด้วยความหวังดี

"พอที่ครับ ท่านอาจารย์ ท่านอาจารย์เริ่มสะลึมสะลือแล้ว"

ศาสตราจารย์กนกชักฉิว

"มือฉันผมกินเหล้าเมาหรือคุณนิกอร์ ชาวโลกพระอังคารกินเหล้าเก่งทุกคน เราดื่มกันเป็นใหญ่ ไม่ใช่ดื่ม
เป็นขวดอย่างนี้"

นิกอร์หัวเราะ

"เหล้าคงถูกมากนะครับ ท่านอาจารย์"

"โอ๊ย...ถูกเหมือนได้เป่าตาขาวขวดละสตางค์เดียวเท่านั้น แลมน้ำมันอีกหกห่อ ถั่วลิสงทอดอีกครั้ง
กิโล ส่วนแม่โขงขายเป็นไหของสองไหสตางค์" พูดจบเขาก็ยกแก้วน้ำสีเหลืองดื่มรวดเดียวหมดแก้ว

ทันใดนั้นเองดวงไปสีแดงซึ่งเป็นสัญญาณอันตรายก็วูบวาบขึ้น แล้วก็มึนเสียวกริ่งดังไปทั่วห้องบังคับการ
ขณะพรรคสี่หายกับเจ้าคุณปัจฉิม และเจ้าแห้วพร้อมด้วยศาสตราจารย์กนกต่างตกใจ ผลุดลุกขึ้นยืนแล้ววิ่งมา
ขึ้นรวมกลุ่มเบื้องหลังศาสตราจารย์วีระ ซึ่งกำลังทำหน้าที่จับงานผี

"มีอะไรเกิดขึ้นหรือครับท่านอาจารย์" พลกล่าวถามศาสตราจารย์วีระอย่างร้อนรน

ศาสตราจารย์วีระยิ้มเล็กน้อย

"ไปนั่งกินเหล้ากันเถอะครับ ไฟแดงและกริ่งสัญญาณนี้แสดงว่า งานผีของเรากำลังผ่านวัตถุชิ้นหนึ่งขึ้น
ไควนอวกาศ ซึ่งวัตถุนั้นจะเป็นอันใดไปไม่ได้ นอกจากลูกอุกกาบาต หรือสะเก็ดดาวที่กำลังเคลื่อนผ่านมาทางเรา
เรื่องเล็กครับถ้ามันตรงเข้ามาผมก็จะจัดการทำลายมันเสียด้วยปืนใหญ่ปรมาณูของเรา"

ทุกคนเงิบกริบ ต่างจ้องตาเขม็งมองไปข้างหน้าพาหนะภาค หรืองานผีคงบิน ไปด้วยความเร็วสูงสุด
ตามปกติ สักครู่หนึ่งทุกคนก็ตื่นตื่นประหลาดใจไปตามกัน เมื่อแลเห็นภาพๆหนึ่งปรากฏในจอราดอร์อย่าง
ชัดเจน

ศาสตราจารย์วีระบังคับจางานผีให้ลดความเร็วลงอย่างกะทันหัน ภาพที่ปรากฏในจอราดาร์นั้นคือจรวด ยานยักษ์ หรือพาหนะกาชองชาวโลกราหู ซึ่งขณะนี้กำลังลอยนิ่งเฉยอยู่ในอวกาศ

"คุณวีระ" ศาสตราจารย์ก่นกร้องขึ้นด้วยเสียงอันดัง "นำงานผีของเราไปหยุดข้างจรวดนี้"

ดร.คิเรก ยกมือจับแขนศาสตราจารย์ก่นกเขย่าแล้วพูดด้วยเสียงสั้นๆ ว่า

"อาจารย์ครับจรวดนี้เดินทางมาจากโลกราหูนี้ครับ"

ศาสตราจารย์ก่นกพยักหน้ารับทราบ

"ถูกแล้วคุณหมอดูต้องเดินทางมาจากโลกราหูแน่นอน ผมเข้าใจว่าน้ำมันเชื้อเพลิงคงจะหมด หรือมิฉะนั้น เครื่องยนต์ก็ขัดข้อง อย่างไรก็ตามจรวดยักษ์นี้ คงเป็นจรวดของประเทศมหาอำนาจ เช่น อังกฤษ, อเมริกาหรือ รัสเซีย ซึ่งสังคนของเขาเดินทางมายังพิภพพระอังคาร"

พลจัตมาเขมิ่ง มองดูภาพในจอราดาร์แล้วกล่าวว่า

"คนที่อยู่ในจรวดอาจจะตายหมดแล้วก็ได้นะครับ ท่านอาจารย์"

ศาสตราจารย์ก่นกยิ้มเล็กน้อย

"ผมไม่สามารถจะตอบได้ ถ้าหากว่าจรวดเพิ่งหยุดการขับเคลื่อน เจ้าหน้าที่ประจำยานก็อาจจะยังมีชีวิต อยู่ แต่ถ้าจรวดนี้หยุดอยู่ในอวกาศนี้หลายวัน หลายเดือนหรือหลายปีมาแล้ว ก็ไม่มีปัญหาอะไร พนักงานประจำ จรวดยานยักษ์นี้ก็คงจะตายหมด อ็อกซิเจนในจรวดยานนี้คงมีใช้ได้อย่างมากเพียงเดือนเดียว และเสบียงอาหารก็ เช่นเดียวกัน"

นิกรกล่าวถามขึ้นบ้างว่า

"จรวดยักษ์นี้มันจะลอยนิ่งเฉยอยู่อย่างนี้ตลอดไปหรือครับท่านอาจารย์"

"ก็ควรจะเป็นอย่างนั้น คุณนิกร เพราะในอวกาศเป็นที่ว่างเปล่าไม่มีอากาศ และไม่มีควมดึงดูดจรวด ยักษ์นี้ เมื่อเครื่องยนต์หยุดทำงานมันก็จะลอยลำนิ่งเฉย จนกว่าจะมีดวงดาวดวงนั้น มันก็จะพุ่งเข้าไปหาดาวดวง นั้นทันที หรือมิฉะนั้นถูกอุกกาบาตขนาดมหึมาโตขนาดภูเขาใหญ่ๆ ก็อาจจะดึงดูดจรวดนี้เข้าไปเป็นบริวารของมัน เรื่องของความดึงดูดนี้แหละคุณนิกรเป็นเรื่องที่ประหลาดมหัศจรรย์มาก"

นิกรเห็นพ้องด้วย

"จริงครับ มนุษย์เราทุกวันนี้ก็อยู่ด้วยความดึงดูดด้วยกันทั้งนั้น เวลาผมไม่มีเงินใช้ ผมก็ดึงดูดจากคน โนนบ้างคนนี้บ้าง แล้วโลกก็ดึงดูดตัวผมไว้ แต่ดวงอาทิตย์ดึงดูดโลกเราไว้อีกทีหนึ่ง ดึงกันไปดูดกันมาจนคน แห่งเป็นเช่นนี้มาหลายกัปหลายกัลป์แล้ว"

อาสาเถิกมหววนยกฝ่ามือผลักหน้านิกรเต็มแรง จนกระทั่งนายจอมทะเล้นชวนเซไปหลายก้าว เสียห้วเราะดังขึ้นลั่นห้องบังคับการ

ภาพที่ปรากฏในจอราดาร์นั้น มีขนาดใหญ่และชัดขึ้นตามลำดับ แสดงว่างานผีกำลังใกล้เข้ามายังจรวด ยานลำนั้น ขณะนี้ความเร็วของงานผีลดลงมาก สักครู่หนึ่งทุกคนก็มองแลเห็นจรวดยานลำมหึมาลำหนึ่ง ลอยนิ่ง อยู่ในอวกาศ มีอาการเคลื่อนไหวไปมาเล็กน้อยเหมือนกับว่าจรวดยานยักษ์นี้ไม่มีน้ำหนักในตัวเอง

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยกมือป้องหน้าผากมองดูด้วยความตื่นตื่นสนใจ แล้วท่านก็กล่าวกับอาสาเถิกมหววน เขาว่า

"แกตาดีๆช่วยมองดูแพนหางของมันหน่อยเถอะวะหววน"

อาสาเถิกมหววนมองดูส่วนหางของจรวดยักษ์นั้น แล้วก็ยื่นนิ้วเฉย จนกระทั่งเจ้าคุณปัจจนิกฯ กล่าวถาม "ว่าไงวะ"

อาเสี้ยมแห่งๆ

"เห็น ไม่นัดหรือครับ เลยไม่รู้ว่าคุณหรือตัวเมีย"

"ปู่โธ... เจ้าคุณปัจจนิก เอ็ดตะโรลั่น "คุณเรื่องหมายขงที่เพนหางไว้ ไม่ใช่ให้ดูว่าคุณหรือตัวเมีย"

"อ้อ" เสียหวนพุดยานคาง "ไม่มีขงบอกสัญชาติหรือครับ"

ขณะนั้นงานพิธีการเคลื่อนไหวแล้วจอดอยู่ห่างจรวดยานยักษ์ในราว ๑๐ เมตร ศาสตราจารย์กนกกล่าวกับคณะพรรคสี่สหายว่า

"ไม่มีปัญหาอะไรอีก ผมเข้าใจว่าจรวคนี้ คงเครื่องยนต์จำรดหรือหมคน้ำมันเชื้อเพลิงลอยทั้งตั้งอยู่ที่นี้นานมาแล้ว เจ้าหน้าทีประจำจรวคงจะตายหมด เพราะขาดออกซิเจนหรือขาดอาหาร แต่เพื่อให้แน่ใจว่าคนที่อยู่ในจรวคนั้นยังมีชีวิตอยู่หรืออย่างไร ผมจะไปสำรวจดูสักหน่อย"

แล้วเขาก็กล่าวกับอาเสี้ยมหงวน

"ไปกับผมไหมล่ะครับอาเสี้ยม แต่งชุดอวกาศไปด้วยกัน"

อาเสี้ยมสะอื้นโหยง

"ไม่ละครับ ท่านอาจารย์ผมเจ็บแล้ว สองคนกับอายุกรออกไปลอยอยู่ตั้งนาน นึกว่าตายเสียแล้วเจ็บจนตายทีเดียว"

นิกรพุดเสริมขึ้น

"ผมก็เจ็บเหมือนกันครับ มันวังเวงและเข็อกเข็นหัวใจอย่างบอกไม่ถูก รอดตายมาได้ก็เป็นบุญนิกหนาแล้ว"

ศาสตราจารย์กนกหัวเราะชอบใจ แล้วพาตัวเดินออกไปจากห้องบังคับการ คณะพรรคสี่สหายต่างวิพากษ์วิจารณ์กันเสียงจ้อกแจ้กจอบแจ ศาสตราจารย์วีระอธิบายให้ฟังว่า

"ในอวกาศเช่นนี้ทุกสิ่งทุกอย่างย่อมไม่มีน้ำหนักเขาเชื่อว่าภายในห้วงจักรวาลอันกว้างขวาง โดยไม่มีขอบเขตเป็นที่สิ้นสุด อาจจะมีจรวหรือพาหนะกาศ ลอยทั้งตั้งอยู่อีกหลายลำ เพราะขาดมหาอำนาจได้พยายามมานานนักหนาแล้ว ที่จะส่งจรวดยานเดินทางไปยังพิภพพระอังคาร และเมื่อชาติใดส่งจรวดยานขึ้นมาก็ได้ปกปิดกันเป็นความลับ มนุษย์ที่เดินทางขึ้นมากับจรวคนั้นต้องเสียวชีวิตอย่างน่าสงสาร ผมเชื่อว่าวิศกรของชาวโลกหรานูนั้นยังมีความสามารถน้อยเกินไป ทราบใดที่จรวดยานยังต้องใช้น้ำมันเชื้อเพลิง ทราบนั้น มนุษย์ชาวโลกหรานูจะไม่มีหวังเดินทางไปถึงดาวพระอังคารได้เลย งานพิธีของเราใช้แรงขับเคลื่อนด้วยอำนาจแม่เหล็กไฟฟ้า ซึ่งไฟฟ้านั้นย่อมหาได้ในอวกาศหรือในอวกาศทั่วไป นอกจากนั้นเรายังมีเครื่องมือเครื่องใช้ในการเดินทางอีกมากมาย ซึ่งมนุษย์ชาวโลกหรานูยังทำไม่ได้ เพราะมีความรู้ในวิชาวิทยาศาสตร์เพียงเล็กน้อย เมื่อเทียบกับนักวิทยาศาสตร์หรือวิศกรแห่งโลกพระอังคาร"

ขณะนั้นศาสตราจารย์กนกได้แต่งเครื่องอวกาศหะออกไปนอกจานผีแล้ว โดยใช้ท่อออกซิเจนพ่นอากาศผลักดันตัวไป มันเป็นภาพที่ตื่นตื้นน่าดูอย่างยิ่ง คณะพรรคสี่สหายแลเห็นอากาศพุ่งออกท่อที่ติดอยู่ข้างหลังศาสตราจารย์กนกอย่างถนัด อากาศนั้นได้ดันตัวศาสตราจารย์กนกตรงไปยังพาหนะกาศ หรือจรวดยานยักษ์ลำนั้น

ในที่สุดศาสตราจารย์กนกก็ขึ้นเกาะขอบหน้าต้งหอบังคับการ มองเข้าไปในจรวดยานยักษ์ลำนั้น

ศาสตราจารย์วีระ พุดวิทย์ โทรศัพท์ติดต่อกับศาสตราจารย์กนกทันที

"ฮัลโหล...เป็นยังงัยครับ"

เสียงศาสตราจารย์กนกพุดมาดั่งท้วงหอบังคับการ

"จรวดนี้เป็นของชาวยุโรปแน่นอน ผมแลเห็นพนักงานประจำจรวดหกคนสิ้นชีวิตอยู่ในห้องบังคับการนี้ แต่ศพทุกศพยังไม่เน่าเปื่อย เราไม่สามารถจะให้ความช่วยเหลืออะไรเขาได้แล้ว"

นิกรร้องตะโกนพูดหน้าไมโครโฟน

"อาจารย์ครับ มีเสบียงอาหารอะไรเหลืออยู่บ้างไหมครับ ถ้าอย่างไรเราควรจะยึดเอาไว้"

เสียงศาสตราจารย์กนกหัวเราะเบาๆ

"เห็นจะไม่มีอะไรหรอกคุณนิกร"

ครั้นแล้วผู้บังคับการงานฝึกผลจากจรวดยานยักษ์ลำนั้นเหาะกลับมายังงานฝึ โดยใช้อากาศดันตัวของ เขาเหมือนเช่นเดิม

เสียงจ็อกแจ็กจอกแจกภายในห้องบังคับการเงียบกริบ เมื่อศาสตราจารย์กนก ซึ่งอยู่ในเครื่องชุดอวกาศพาตัว เดินเข้ามาด้วยใบหน้าที่เศร้าหมอง

เขากล่าวกับเจ้าคุณปัจจนิกฯว่า

"ผมเศร้าในเหลือเกินครับได้เท่าเท่าที่ผมได้เห็นเพื่อนร่วมโลกของเราอนตตายอยู่ในจรวดนั้น คนเหล่านี้ล้วนแต่ยอมเสี่ยงภัยเสี่ยงชีวิต เพื่อหวังติดต่อกับดวงดาวพระอังคาร ลูกเมียของเขาจะไม่มีโอกาสได้รู้ความจริงเลย"

เสียงหวนพูดเสริมขึ้น

"เอาเถอะครับ ผมกลับไปโลกมนุษย์เมื่อไร ผมจะให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ว่า ผมได้พบจรวดยานลำนี้ ลอยทิ้งค้างอยู่ในอวกาศ"

ศาสตราจารย์กนกถอนหายใจหนักๆ

"มันเป็นกรรมของคนเหล่านี้เราก็อเหมือนกันแหละครับอาเสี่ย ถ้าเครื่องยนต์ของเราชำรุดเสียกัยและ แก่ไขไม่ได้ พวกเราก็ต้องตายเช่นเดียวกัน" พุดจบศาสตราจารย์กนกก็หันมาทางศาสตราจารย์วีระแล้วกล่าว "นำงานฝึของเราเดินทางต่อไปคุณวีระ"

ศาสตราจารย์วีระรับคำสั่งจัดแจงสตาร์เครื่องยนต์ซึ่งเป็นเครื่องไฟฟ้า ต่อจากนั้นงานฝึหรือพาหนะกาศก็ออกเดินทางต่อไปและทวีความเร็วขึ้นตามลำดับชั่วเวลาไม่ถึงครึ่งนาทีก็ถึงจรวดยานลำนั้นไว้เบื้องหลังจนมองไม่เห็น

ในราว ๑๕.๐๐ น. วันนั้นเอง งานฝึก็เดินทางมาใกล้จะถึงความดึงดูดของดาวพระอังคารแล้ว ศาสตราจารย์กนกทำหน้าที่บังคับงานฝึด้วยตนเอง ความเร็วของงานฝึลดลงตามลำดับ คณะพรรคสี่สหายเฝ้า มองดูดวงดาวพระอังคารซึ่งปรากฏอยู่ข้างหน้าตรงระดับสายตา มีปริมาตรทลกว้างใหญ่เป็นวงกลมครอบจักรวาล ระหว่างนี้ศาสตราจารย์กนกต้องทำงานอย่างหนักที่สุด จนกระทั่งไม่สามารถจะพูดกับใครต่อใครได้

อีกครั้งหนึ่งที่งานฝึตื่นสะเทือนไปหมดทั้งลำ เมื่อเข้าสู่ความดึงดูดของดาวพระอังคารแต่แล้วงานฝึก็เดินต่อไป และค่อยๆ กลับตัวของมันเองทีละน้อยๆ โดยไม่มีใครรู้สึก งานฝึบินด้วยความเร็วประมาณ ๒,๐๐๐ ไมล์ต่อชั่วโมง มองแลเห็นโลกพระอังคารกว้างใหญ่ไพศาลชัดเจนขึ้นทีละน้อย

คณะพรรคสี่สหายตื่นตื่นประหลาดใจเหลือที่จะกล่าวทุกคน จ้องตาเขม็งมองไกลไปข้างล่าง แลเห็น ขุนเขาใหญ่น้อยชัดเจนขึ้นทุกขณะ และก็เห็นต้นไม้ใบไม้ปรากฏไปทั่ว

ความเร็วของงานฝึถูกลดลงอีกจนกระทั่งเหลือ ๑,๐๐๐ ไมล์ต่อชั่วโมง นิกรหันมากอดพ่อตาของเขา

"โอ๊ย ดีใจเหลือเกินครับคุณพ่อ"

ท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯ ยิ้มเล็กน้อย

"จิตใจที่เรามาถึง โลกพระอังคารเช่นนั้นหรือ"

"เปล่าครับจิตใจที่ผมรอดตายต่างหาก ผมบอกตามตรงว่าผมอยากกลับบ้านเดิมทีแล้ว ถึงได้มาถึง โลกพระอังคารผมก็ไม่รู้สึกตื่นเต้นอะไรเลย"

ดร. ดิเรก ยืนเคียงคู่กับพล ช่อหน้าต่าง จานผี ขณะนี้จานผีอยู่สูงจากพื้นแผ่นดินของโลกพระอังคาร ประมาณไมล์เศษ สองสหายจึงมองแลเห็นทัศนียภาพเบื้องล่างอย่างถนัดชัดเจน ดาวพระอังคารไม่มีทะเลหรือ มหาสมุทรแต่มีลำธารและแม่น้ำสายเล็กๆ หลายสาย ภูมิประเทศส่วนมากเป็นภูเขา ตามยอดเขาเหล่านั้นปกคลุม ด้วยหิมะสีขาวและบริเวณที่ราบต่างๆ มองแลเห็นเป็นสีชมพูสุดสายตาทั้งนี้ก็เพราะดินของโลกพระอังคารนั้นเป็น ดินสีแดง

ศาสตราจารย์กนกขี้มือไปข้างหน้า แล้วร้องบอกคณะพรรคสี่สหาย

"คุณโน่น เสียงจานผีนั้นจำนวนร้อยกำลังบินเข้ามาต้อนรับเรา อีกสักครู่ก็จะถึงมหาอาณาจักร แห่งโลกพระ อังคารแล้ว เป็นอันว่าการเดินทางของเราปลอดภัย

ฝูงบินจานผี บินเกาะหมู่ตรงเข้ามาด้วยความเร็วสูงแล้วก็คิดตามจานผีเครื่องนี้ไปด้วยการบินเกาะหมู่อย่าง สวยงาม สักครู่หนึ่งคณะพรรคสี่สหายของเราก็มองแลเห็นบ้านเมืองของชาวโลกพระอังคาร ปลูกอยู่ในลำคลอง อันยาวเหยียดสุดสายตา และมีทางแยกหลายต่อหลายสาย คลองที่มองแลเห็นเป็นเส้นตัดทัดเหล่านี้ มนุษย์ชาวโลก พระอังคารได้ช่วยกันสร้างขึ้นและทำเป็นเขื่อนมั่นคงแข็งแรง เท่าที่ชาวโลกพระอังคารต่างสร้าง บ้านเรือนอาคาร อยู่ในคลองลึก เช่นนี้ก็เนื่องจากอากาศในตอนกลางคืนหนาวจัดจนแทบจะทนไม่ไหว ส่วนในตอนกลางวันนั้น อุณหภูมิอบอุ่นเย็นสบาย

อย่างไรก็ตามผังเมืองของมหาอาณาจักรนี้สวยงามและมีความเป็นระเบียบเรียบร้อยมากแนวคลองอัน ยาวเหยียดมีความกว้างประมาณ ๒๐๐ เมตรเป็นอย่างน้อยส่วนความยาว คลองสายหนึ่งจะยาวไม่ต่ำกว่า ๑๐ กิโลเมตร ผนังเขื่อนทั้งสองด้านริมฝั่งคลองมีความสูงประมาณ ๑๐ เมตร ดร.กนกอธิบายให้คณะพรรคสี่สหาย ทราบว่าบ้านเมืองที่อยู่ในแนวคลองนั้นล้วนแต่เป็นอาคารที่มั่นคงแข็งแรงและสวยงามกว่าอาคารในโลกพระราหู เพราะสร้าง ด้วยแก้วชนิดหนึ่งซึ่งมีอยู่มากมายในโลกพระอังคารนั้นไม่ได้สร้างแบบคอนกรีตเสริมเหล็ก ท่าน ศาสตราจารย์กนกขี้มือยืนยันว่า วิศวกรและสถาปนิกของโลกพระอังคารนั้นก้าวหน้าไปไกลมาก และอีกนับพันปีกว่า ชาวโลกราหูจะมีความรู้ทำนั้น

พาหนะกาศหรือจานผีหยุดลอยล้าอยู่กลางหาในระยะต่ำมาก บรรดาชาวโลกพระอังคารทั้งหญิงชายได้ พากันโบกมือไชโยหรือร้องต้อนรับศาสตราจารย์กนก ที่เดินทางกลับจากโลกราหูและได้แจ้งข่าวมาทางวิทยุว่า เขา ได้พาชาวราหูรวม ๖คนมาด้วย

เบื้องล่างของจานผีคือท่าเทียบของศาสตราจารย์กนกนั่นเอง บรรดาฝูงจานผีขับไล่ประจัญบานได้บิน วงเวียนอยู่รอบๆ พาหนะกาศ เครื่องนี้สักครู่ก็พากันกลับไป

ศาสตราจารย์กนกได้นำจานผีของเขาลดต่ำลงมาที่ละน้อย ในที่สุดจานผีก็ลงสู่ลานจอดอันกว้างขวาง เบื้องหน้าท่าเทียบของท่านศาสตราจารย์นั่นเอง

พอดับเครื่องยนต์เรียบร้อย ศาสตราจารย์กนกก็ลุกขึ้นจากที่นั่งนักบินเขาถอนหายใจ โลงอกแล้วกล่าว กับคณะพรรคสี่สหายว่า

"สิ้นสุดกันนี้สำหรับการเดินทางไปโลกราหูของผมจะไม่ยอมไปเยี่ยมโลกราหูอีกเลย เพื่อเหลือเกินครับ"

นิกรอ้าปากหา

"ไว้ พวกอย่างนี้ล่ะครับอาจารย์ ถ้าอาจารย์ไม่ไปส่งพวกผมจะกลับ ไปอย่างไรกัน"

ศาสตราจารย์กนกหัวเราะเสียงกังวาน

"พวกคุณไปไม่ได้ก็อยู่กับผมที่นี่หมดเรื่อง ผมจะตั้งให้พวกคุณเป็นรัฐมนตรีและเป็นผู้ยิ่งใหญ่แห่งโลก
พระอังคารนี้"

เสียงหวนฮัมแห่งๆ

"ถ้าพวกนักก็อย่าวุ่นวายไปเลยครับอาจารย์กรุณาส่งพวกผมกลับ โลกเราหูดึกกว่า พวกเราจะขอพักอยู่ที่นี้
สัก ๗ วันเท่านั้นเอง"

ศาสตราจารย์กนกยิ้มเล็กน้อย

"ผมรับรองว่า ถ้าคุณได้เสวยอำนาจ ได้เป็นผู้ยิ่งใหญ่เป็นอภิสิทธิ์ชน พวกคุณจะไม่คิดถึงโลกเราเลยอยู่
กับผมที่โลกนี้คุณจะสามารถหาสิ่งใดข่มได้ทั้งนั้น หนังสือครมให้พวกคุณดูพร้อม หากคุณจะดูหนึ่งคุณก็จะได้ดู
หนึ่งแบบ "อังคารสะโลป" ซึ่งพวกคุณจะได้รับความคิดเห็นแปลกใจอย่างที่สุด"

ดร.ดิเรกกล่าวถามขึ้นทันที

"อังคารสะโลปเป็นอย่างไรครับอาจารย์"

"อังคารสะโลปเป็นภาพยนตร์ที่มีฉากกว้างใหญ่กว่าซีเนมาสะโลปและวิศตาวิชันหลายเท่า จอขนาด
สนามหลวงเชียวคุณ แล้วยกหนังที่ฉายออกมานั้นเราจะมองเห็นเหมือนกับเราดูละครไม่ใช่ดูหนัง ทั้งนี้ก็เพราะ
ชาวโลกพระอังคารมีความรู้ในเรื่องแสงดีกว่าชาว โลกเราหูดึเรียมตัวลงจากงานผีได้แล้วครับ"

ต่อจากนั้นในราว ๒๐ นาที ศาสตราจารย์กนกก็พาคณะพรรคสี่สหายพร้อมด้วยลูกเรือทั้งหมดออกไป
จากงานผี กองทหาร โลกพระอังคารประมาณสองกองพันได้ตั้งแถวอยู่เบื้องหน้างานผีแล้ว เมื่อศาสตราจารย์กนก
ออกมาจากงานผี เสียงแตรวงก็บรรเลงเพลง "ต้นตระกูลโลกพระอังคาร" ดังลั่น กองทหารต่างกระทำวันทยาวุธ
อย่างแข็งแรง นายทหารชั้นผู้ใหญ่คนหนึ่งวิ่งเข้ามารายงานตัวต่อศาสตราจารย์กนกท่านศาสตราจารย์ก็คือ โอกาส
แนะนำให้คณะพรรคสี่สหายได้รู้จักกับนายทหารหนุ่มรูปหล่อผู้นั้น

"ผมขอแนะนำพวกคุณให้รู้จักกับผู้บัญชาการทหารบกของผม ท่านผู้นี้คือจอมพลพลุ่ล่ากินน้ำ"

อาเสี่ยหัวเราะหึๆ

"ชื่อคล้ายๆ ขาฆ่าแมลงนะครับท่านอาจารย์ผมชกสังสัยเสียแล้ว ท่านผู้นี้อายุไม่เกิน ๒๕ ปีทำไมถึงได้
เป็นจอมพลครับ มีความชอบพิเศษอะไรหรือครับ"

"เปล่าคุณ ไม่ได้มีความชอบพิเศษอะไรหรอก แต่ศทหารของ โลกพระอังคารไม่เหมือนกับโลกมนุษย์
เราเริ่มต้นด้วยจอมพล เช่นเดียวกับ โลกมนุษย์เริ่มด้วยร้อยตรี"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะหึๆ

"ไม่ยุ่งหรือครับ อาจารย์"

"ไม่ยุ่งเลยครับได้ทำตรงกันข้าม การลำดับยศทหารของชาว โลกพระอังคารทำให้ได้รับความ
สะดวกสบายที่สุด"

ท่านเจ้าคุณนั่งฟังด้วยความสนใจ

"ไหนลองลำดับยศให้ผมฟังหน่อยสิครับ"

ศาสตราจารย์กนกโบกมือให้จอมพลนั้นกลับไปได้แล้วกล่าวกับท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯ อย่างนอบน้อม

"คืออย่างนี้ครับได้ทำ นักเรียนนายร้อยของเราเมื่อสำเร็จเป็นนายทหารก็จะได้รับยศเป็นที่จอมพล
ครั้งรับราชการได้ในราวหนึ่งปีหรือสองปีก็จะได้เลื่อนยศขึ้นเป็นจอมพล"

"เป็นอันว่าหมดกัน" เจ้าคุณพุดยิ้มๆ

"ยังครับ เมื่อเป็นจอมพลทำความดีความชอบก็จะได้เลื่อนยศเป็นมหาจอมพลจัตวา ต่อจากนั้นก็จะได้เป็นมหาจอมพลตรี,มหาจอมพลโท,มหาจอมพลเอกสิ้นสุดแค่เอกอัครราชกุมารมหาจอมพลคือตัวผมนี่"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พยักหน้าทราบ

"เข้าที่ดีเหมือนกันครับท่านอาจารย์ ผมรู้สึกเป็นเกียรติยศอย่างสูง เท่าที่ผมได้เป็นแขกผู้มีเกียรติของท่านอาจารย์ในครั้งนี้"

ศาสตราจารย์กนกกระดกศีรษะเล็กน้อย

"ขอบคุณครับ แล้วผมจะประกาศแต่งตั้งให้ได้เท่า เป็นมหาจอมพลเอกพิเศษแห่งกองทัพของเรา"

ท่านเจ้าคุณรีบโบกมือห้าม

"ช่วงเอะครับท่านอาจารย์ ผมขอเป็นแค่พลโทแห่งโลกมนุษย์เท่านั้น"

ศาสตราจารย์กนกหัวเราะชอบใจ ต่อจากนั้นเขาก็พาสหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแห้วเดินตรวจแถวทหารกองเกียรติยศ ทหารโลกพระอังคารรูปร่างหน้าตาคล้ายคลึงกับมนุษย์แห่งโลกพระราหู ทุกคนแต่งเครื่องแบบรัดกุมสะพายปืนประหลาด ซึ่งปืนนั้นสั้นประมาณหนึ่งคืบลำกล้องขนาดกระบอกไม้ไผ่ เมื่อตรวจแถวเสร็จเรียบร้อยศาสตราจารย์กนกและพระครุฑก็สหายขึ้นไปบนท่าเทียบอันเป็นอาคารที่กว้างใหญ่สวยงามมาก

คณะพระครุฑสหายได้เป็นแขกผู้มีเกียรติ ของประชุมแห่งชาวโลกพระอังคาร คือศาสตราจารย์กนก ชาวโลกราหูทั้ง ๖ คน ได้พักอยู่ที่ท่าเทียบของ พณฯ กนกและได้รับการต้อนรับอย่างดีที่สุด ทำให้คณะพระครุฑสหายชาวซึ่งในโนตรีจิตของท่านศาสตราจารย์กนกไทยผู้นี้เป็นอย่างยิ่ง

แต่อย่างไรก็ตามทุกสิ่งทุกอย่างที่ศาสตราจารย์กนกเล่าให้ฟังนั้น เป็นเรื่องที่ตรงกันข้ามหรือไม่มีมูลแห่งความจริงเลย ชาวโลกพระอังคารมีความเป็นอยู่อย่างอดอยากยากแค้น กิน อาหารเพียงวันละมื้อเดียวและอาหารที่กินนั้นก็ไม่มีใครจะมีคุณประโยชน์แก่ร่างกายนัก ทั้งนี้ก็เพราะการครองชีพในโลกพระอังคารสูงมาก เป็นต้นว่า ข้าวราดแกงราคาจานละ ๑,๕๐๐ บาท โอเลี้ยงแก้วละ ๑,๓๐๐ บาท หากจะกินอาหารจีนตามเหลาดีๆ ในจำนวนสามสี่คนก็ต้องจ่ายเงินค่าอาหารมื้อหนึ่งประมาณ ๑๐,๐๐๐ บาท

อย่างไรก็ตามชาวโลกพระอังคารเป็นผู้ที่มีใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส มีความสามัคคีธรรมอย่างดีเลิศ ดำรงที่โลกพระอังคารไม่มีศาสตราจารย์กนกโอ้อวดว่าชาวพิภพ พระอังคารเป็นผู้ที่มีจิตใจสูง มีศีลธรรมและคุณธรรมไม่เคยปรากฏว่ามีการปล้นสะดม การคอร์รัปชันไม่มีอย่างเด็ดขาด คุณตารุงก็ไม่มีเพราะไม่มีใครทำความผิดในคดีอาชญาวนอกจากความผิดฐานประมาท ซึ่งมีการปรับปรุงกันไปตามเรื่อง การแจกหมากแจกมิด แจกไม้หรือแจกแว่นนานๆ จึงจะมีสักครั้ง

พอตะวันลับฟ้า อากาศก็เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและช่างน่าประหลาดที่สุด ความอบอุ่นในตอนกลางวันสูญสิ้นไปทันที ทว่าทั้งพิภพพระอังคารมีแต่ความหนาวเยือกเย็นจับใจและความหนาวนั้นได้ทวีขึ้นทุกๆ นาที

เวลา ๑๕.๓๐ น. ขณะที่คณะพระครุฑสหายได้ร่วมรับประทานอาหารค่ำ กับศาสตราจารย์กนก และบุคคลชั้นนำแห่งชาวโลกพระอังคารนั้นอุณหภูมิต่ำถึง ๑๐ องศาเซลเซียสแล้ว ถึงแม้ว่าห้องรับประทานอาหารมีไออุ่นทุกคนก็ยังรู้สึกหนาวสั่นสะท้านอยู่ตนเอง

การรับประทานอาหารสิ้นสุดลงในราว ๒๐.๐๐ น. มีการดื่มอวยพรกันไปมาซ้ำๆ ซากๆ จนนำราคาญแล้วศาสตราจารย์กนกก็ได้กล่าวกับคณะพระครุฑสหายว่า

"ผมเห็นในพวกคุณที่จะต้องต่อสู้กับความหนาวตลอดคืนจนกว่าจะรุ่งอรุณของวันใหม่ เชิญกลับไปยังห้องพักได้แล้วครับ จะได้หลับนอนกันเสียที พรุ่งนี้ผมจะพาไปเที่ยวชมสภาพความเป็นไปของขบวนเมืองในโลกพระอังคารนี้"

ทุกคนต่างลุกขึ้นจากโต๊ะอาหาร เว้นแต่นิกคนเดียว ซึ่งนั่งอ้อมอ้อมสะลึมสะลือไม่ยอมลุกเข้าคุณปัจจนึกฯ จีปากคุณนายจอมทะเล้นแล้วกล่าวว่า

"เฮ้ กลับไปห้องพักของเราเสียเถอะวะ นั่งสะลึมสะลืออยู่ทำไมล่ะ"

นิกยิ้มแห้งๆ

"ลุกไม่ขึ้นครับ"

"เป็นอะไรไปล่ะ"

"เฮ้ เฮ้ ไม่ได้เป็นอะไรหรอกครับ แต่มันอึดเหลือเกิน ผมกินเสียหลามกะเพาะ ขอให้ผมนั่งพักอยู่ที่นี้ อีกสักสองสามชั่วโมงได้ไหมครับ"

ศาสตราจารย์กนกกับคณะรัฐมนตรีต่างหัวเราะขึ้นพร้อมกัน ดร.ดิเรกปราดเข้ามาจุดนิกให้ลุกขึ้น แล้วกล่าวว่า

"รีบกลับไปนอนเถอะครับปรอทกำลังลดต่ำเรื่อย ขณะที่เราออกไปจากห้องรับประทานอาหารเราจะต้องเผชิญกับอากาศหนาวซึ่งพอๆ กับขั้วโลกเหนือ บางทีเลือดในตัวของเราจะกลายเป็นน้ำแข็งไปได้เพราะตามปกติเป็นคนขี้นหนาวอยู่แล้ว"

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึกฯและเจ้าแห้วต่างโอภาปราศรัยกับบุคคลชั้นนำแห่งชาวโลกพระอังคาร สักครู่หนึ่งทุกคนก็พากันออกไปจากห้องรับประทานอาหารอันกว้างขวางพ้อออกมาพ้นห้อง คณะพรรคสี่สหายก็ตัวสันเหมือนถูกกดด้วยความหนาว ทุกคนพากันเดิน กลับไปยังห้องพักซึ่งศาสตราจารย์กนกได้จัดไว้ให้อยู่ทางด้านหลังของทำเนียบและห้องนั้นใหญ่โตกว้างขวางมาก มีเครื่องทำความอบอุ่นพร้อม

มันไม่ผิดอะไรกับว่า ขณะนี้ทุกคนอยู่ในขั้วโลกเหนืออยู่ในโลกราว ดร.ดิเรกคาดคะเน ว่าอุณหภูมิอยู่ในราว ๓๐ องศา แต่ความจริงขณะนี้-๕๐ องศาแล้วมองไปทางไหนมีแต่หิมะโปรยปรายไปทั่ว คณะพรรคสี่สหายไม่มีเครื่องป้องกันความหนาว ทุกคนจึงรู้สึกหนาวเย็นจับใจ

ขณะที่เดินผ่านห้องโถงจะขึ้นบันไดมาชั้นบน นิกได้ล้มลงโดยไม่มีเหตุผล พลพัชราภรณ์ ปราดเข้าไปประคองเพื่อนเกลอของเขาให้ลุกขึ้นแล้วกล่าวถามด้วยเสียงสั่นเครือเพราะความหนาว

"เป็นอะไรไปไว๊ยก"

นิกทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้ ถ่มน้ำลายปูด ปราบกว่าน้ำลายของเขากลายเป็นน้ำแข็งก้อนเล็กๆ สามสี่ก้อน แล้วนิกก็พูดเสียงสั่นแทบไม่เป็นภาษามนุษย์

"นะ นะหนาวแทบจะขาดใจตายอยู่แล้วไว๊ ช่วยอุ้มกันไปหน่อยซิ กันก้าวขาไม่ออกแล้ว"

พลว่า "เดินไม่ไหวก็นั่งอยู่บนเก้าอี้นี้แหละ รุ่งเช้าแกจะได้กลายเป็นก้อนน้ำแข็ง"

เสียงหวนหัวเราะก๊าก

"เออ จริงสินะ เหมือนอย่างโรเบิร์ตที่ฉายที่เฉลิมกรุงเมื่อเร็วๆ นี้ นั่งตายเพราะความหนาว"

เจ้าแห้วช่วยประคองนิก พาเดินตามพรรคพวกขึ้นบันไดไปชั้นบน ในที่สุดก็มาถึงห้องพัก เมื่อเข้ามาในห้องนอนอันกว้างขวางทุกคนก็ค่อยๆ สบายขึ้นเพราะได้รับความอบอุ่นจากเครื่องทำความร้อน

"โอ๊ย" เจ้าคุณปัจจนึกฯ อุทานเสียงยาว "ข้าเห็นจะไม่ยอมออกไปจากห้องนอนอีกแล้ว ไม่ไหวไว๊... โลกพระอังคารนี้มันหนาวสิ้นดี หนาวเหน็บไปหมดทั้งตัว"

อาเล็กิมหงวนบ่นพึมพำ

"อากาศหนาวผมไม่ชอบเลยครับคุณอา ปวดท้องเย็นวันละหลายหน" พูจอบอาเล็กก็เดินเข้าไปในห้องน้ำซึ่งอยู่ในห้องนอนนั่นเอง

ทุกคนแยกย้ายกันไปนอนบนเตียงของตน ผ้าห่มนวมทุกผืนเป็นผ้าห่มไฟฟ้า นิกรเป็นคนแรกที่เอนตัวลงนอน และคลี่ผ้าห่มนวมออกคลุมศีรษะตลอดปลายเท้า นอนตัวสั้นเป็นลูกนกอยู่ใต้ผ้าห่มนั้น

ทันใดนั้นเองเสียงหงวนก็ร้องตะโกนออกมาจากห้องน้ำด้วยเสียงอันดัง

"หมอ หมอ ้วย ช่วยด้วย"

นายแพทย์หนุ่มลี้มตาโพลง รีบวิ่งเข้าไปในห้องน้ำ อีกในราว ๕ นาที ดร. ดิเรกก็เดินนำหน้าพิกิมหงวนออกมาจากห้องสุขา พลกล่าวถามทันที

"อ้ายหงวนเป็นอะไรไปวะหมอ"

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะหึๆ

"เปล่า... ไม่ได้เป็นอะไรหรอก แต่เขี้ยวมันแข็งเป็นเส้นลวด กันต้องช่วยดึงให้ หลุดออกมาเป็นเส้นๆ เส้นหนึ่งยาวไม่ต่ำกว่าครึ่งเมตร กันคิดว่าพวกเราไม่คุ้นเคยกับอากาศที่นี่ การถ่ายของพวกเราคงจะเดือดร้อนมากทีเดียว คล้ายๆ กับที่เรากินลวดต่างน้ำทั้งนี้ก็เพราะมันหนาวจนกระทั่งปีศาจของเรากลายเป็นน้ำแข็ง"

อาเล็กส่ายหน้าช้าๆ

"ทรมานทรมานเหลือเกินรู้อย่างนี้ไม่อยากเดินทางมาให้เสียเวลา อยู่ที่โลกไหนก็คงไม่สบายเหมือนกับราหู"

เจ้าแห้วพูตเสริมขึ้นเบาๆ

"รับประทานอย่าเพิ่งท้อแท้ในซีครับ ไหนๆ เรามาเที่ยวถึงโลกพระอังคารแล้วก็ควรจะท่องจักรวาลต่อไปรับประทานผมอยากไปเที่ยวดวงอาทิตย์ครับ รับประทานอยากจะทำรู้ว่า ผู้คนที่โลกพระอาทิตย์นั้นหน้าตามันเป็นอย่างไร"

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ มองดูเจ้าแห้วด้วยความหมั่นไส้

"ปู้โธ้อ อ้ายเวรเอ๊ย พระอาทิตย์นะมันไม่มีคนหรือ ้วย แก่เข้าไปใกล้ดวงอาทิตย์ในราวสี่สิบล้าน ไมล์ตัวแก่ก็ไหม้ละลายไปแล้ว"

อาเล็กิมหงวนกวาดสายตามองไปรอบๆ ห้องแล้วกล่าวขึ้นเปรยๆว่า

"นอนกันเถอะเว้ยพวกเรา นอนเอาแรงไปเที่ยวพุงนั้น"

คณะพรรคสี่สหาย ต่างแยกย้ายพากัน ไปนอนที่ของตน ผ้าห่มนวมไฟฟ้าช่วยให้ทุกคนได้รับความอบอุ่น นอกจากนี้ภายในห้องนอนยังมีเครื่องทำความอุ่นด้วย

อย่างไรก็ตาม ความหนาวเย็นของอากาศในนิกนอนไม่หลับ ซึ่งคนอื่นๆ ก็เข็นเตียงกัน นิกรเหวี่ยงผ้าห่มนอนออกแล้วลุกขึ้นนั่ง ลุกขึ้นจากเตียงนอนเดินไปทางซ้ายมือของห้อง ซึ่งที่นั่นมีฝั่สวิทไฟฟ้าหลายสิบอัน

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ ร้องถามลูกเขยของท่าน

"แกจะทำอะไรอ้ายกร"

นิกรหยุดซังก แล้วหันมาพูดกับพ่อตาของเขา

"ผมทนหนาวไม่ไหวครับคุณพ่อ ผมจะเร่งเครื่องทำความร้อนให้มากขึ้นอีก อาจารย์สั่งไว้ว่า ถ้าเราทนหนาวไม่ไหวก็ให้เร่งเครื่องทำความร้อนให้มากขึ้น"

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ เห็นพ้องด้วย

"เอ...ดี ้วย พ่อก็หนาวจนแทบจะตายอยู่แล้ว เร่งให้ถึงขีดสุดเลย"

นิกรหยุดยื่นหน้าแผงสวิทไฟ แล้วเอื้อมมือโยกสวิทไฟอันใหญ่อันหนึ่ง ซึ่งนิกรเข้าใจว่าสวิทไฟนี้เป็นที่สำหรับเร่งเครื่องทำความร้อนแต่ความจริงตรงกันข้ามสวิทไฟอันนี้ คือเครื่องทำความเย็นสำหรับใช้ในตอนกลางวัน เมื่อนิกรสับสวิทเครื่องทำความเย็นก็เริ่มทำงานของมัน

นายจอมทะเล้น เดินอ้อมกริมกลับมาที่เตียงนอนและทรุดตัวนั่งบนเตียง อุณหภูมิในห้องเปลี่ยนแปลงทันที ความอบอุ่นที่มีอยู่บ้างค่อยๆ หายไป และความหนาวเหน็บได้เกิดขึ้นแทนที่ และเพียงครู่เดียวทุกคนก็เริ่มหนาวสันสะท้านจนแทบจะทนไม่ไหว

"อ้ายกร" อาเสี่ยเอ็ดตะโรลั่น "แกไปทำท่าไหนวะ แทนที่ความอบอุ่นจะเพิ่มขึ้นกลับกลายเป็นหนาว"

นิกรปากสั่นจนขากรรไกรกระทบกัน

"นั่นนะซี" แล้วนายจอมทะเล้นก็หันมาทางนายแพทย์หนุ่ม "แกไปช่วยดูหน่อยซิหม่อ"

นายแพทย์หนุ่มบ่นพึมพำลุกขึ้นเดินไปที่ฝั่งไฟฟ้า เขาหันมาตะโกนด่านิกรเสียงลั่น จัดแจงปิดเครื่องทำความเย็น และเปิดเครื่องทำความร้อน

คืนวันนั้น คณะพรรคสี่สหายนอนหลับด้วยความทุกข์ทรมาน บรรยากาศของพิภพพระอังคารในตอนกลางคืนในตอนดึกกลบ ถึง ๑๐๐ องศา

วันต่อมา

หลังจากดวงอาทิตย์โผล่พ้นขอบฟ้าความหนาวก็ค่อยๆ สูญสิ้นไปอย่างรวดเร็ว และเมื่อ ๘.๐๐ น. ล่วงแล้ว บรรยากาศก็อบอุ่นเย็นสบายเหมือนกับอากาศในฤดูหนาวของประเทศไทย

ตอนสายวันนั้นเอง ศาสตราจารย์กนกได้พาคณะพรรคสี่สหาย กับเจ้าคุณปัจฉิมและเจ้าแห้วนั่งรถเก๋งคันใหญ่ออกเที่ยวชมบ้านเรือนอาคารร้านค้าแห่งราชอาณาจักรของโลกพระอังคาร

รถเก๋งของชาวโลกพระอังคารนั้นไม่ได้ใช้เครื่องยนต์ แต่ใช้เครื่องไฟฟ้าแบบเดียวกับจานสี รูปลักษณะเทอะทะ แต่นั่งสบายมากและมีความเร็วสูง อย่างไรก็ตามรถยนต์ที่วิ่งไปตามถนนสายต่างๆ นั้นแล่นเร็วไม่กินชั่วโมงละ ๓๐ กิโลเมตร โดยเฉพาะรถเก๋งของท่านศาสตราจารย์กนกซึ่งเป็นรถเก๋งขนาดใหญ่ นั่งได้ถึง ๘ คนอย่างสบายมีรถจักรยานยนต์ในราว ๑๐ คันแล่นนำหน้า เปิดไซเรนที่เสียงสนั่นหวั่นไหว

ดร. ดิเรกได้กล่าวกับศาสตราจารย์กนกว่า

"การจราจรที่นี่ ดีกว่าโลกรามากเชียวครับท่านอาจารย์ ผมรู้สึกว่ายวดยานพาหนะมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย"

ท่านผู้นำแห่งพิภพพระอังคารพยักหน้าช้าๆ

"ถูกแล้วคุณหม่อ กฎหมายของเรารุนแรงมาก รถที่แล่นในเขตเทศบาล ถ้าวิ่งเร็วกว่าชั่วโมงที่กำหนด เจ้าหน้าที่จะยึดรถคันนั้นเป็นของหลวงถ้ารถคันใดชนคนบาดเจ็บหรือตาย คนขับจะต้องถูกประหารชีวิตเดาเถื่อว่าคนเดินถนน ย่อมมีสิทธิ์ดีกว่าคนนั่งรถยนต์ เพราะคนนั่งรถยนต์ได้รับความสะดวกสบายอยู่แล้วดังนั้นชีวิตของคนเดินถนนจึงสำคัญกว่าคนนั่งรถยนต์"

อาเสี่ยหัวเราะขบขัน

"แต่ที่โลกรานูไม่เป็นอย่างนี้ซีครับ อย่างท่านอาจารย์ยังงี้ก็จะข้ามถนนเจริญกรุงได้ บางทีต้องยืนรอตั้ง ๒๐ นาทีกว่ารถจะว่าง รถแทบทุกคันขับเร็วราวกับเหาะ คล้ายกับว่าจะรีบไปติดตาราง โดยไม่ได้คำนึงถึงคนที่ จะข้ามถนนเลย"

ศาสตราจารย์กนกยิ้มเล็กน้อย

"ผู้ที่แก้ปัญหานี้คือรัฐบาล ไม่ใช่คนขับรถเพราะมนุษย์เหล่านั้นมีสัญญาณแห่งความเห็นแก่ตัว เมื่อเขาขับรถ เขาก็ไม่จำเป็นจะต้องนึกถึงประชาชนคนเดินถนน"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ เห็นพ้องด้วย

"จริงครับ ท่านอาจารย์พูดถูกแล้ว รัฐบาลเท่านั้นจะช่วยให้ประชาชนคนเดินถนนได้มีสวัสดิภาพ และปลอดภัยจริงๆ ผมเห็นใจมากในเรื่องที่คนเดินถนนต้องรอคอยรถยนต์ตั้ง ๑๐ หรือ ๑๕ นาทีกว่าคนข้ามถนนได้ เว้นแต่ถนนเขวราช ซึ่งมีทางม้าลายและมีไฟสัญญาณห้ามรถให้คนเดิน"

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ พล พัชรารักษ์จึงกล่าวกับศาสตราจารย์กนกอย่างนอบน้อม

"ท่านอาจารย์จะพาพวกเราไปที่ขั้วที่ไหนบ้างครับ"

จอมพิภพพระอังคารยิ้มเล็กน้อย

"ก็แล้วแต่ความสมัครใจของพวกคุณซี คุณอยากจะดูอะไรเล่า ชมโรงเรียนของเราก็ได้ ผมกล้าว่าพวกคุณได้เต็มปากว่า การศึกษาของมนุษย์โลกพระอังคารนั้นก้าวหน้ากว่าชาวโลกราหุหลายพันเท่า เพียงแต่เด็กนักเรียนอนุบาลของเรา ซึ่งเป็นเด็กเล็กๆ ก็มีความรู้ขนาดนักศึกษามหาวิทยาลัยของโลกมนุษย์"

พลว่า "ผมอยากจะชมโรงงานสร้างจานผี หรือพาหะกาศ มากกว่าอย่างอื่นครับท่านอาจารย์"

ศาสตราจารย์กนกหัวเราะเบาๆ

"คุณสนใจในเรื่องนี้ด้วยหรือครับ ได้ซีคุณถ้าเช่นนั้นผมจะพาพวกคุณไปชมโรงงานสร้างจานผีของเรา แต่ถึงอย่างไรพวกคุณก็ดูไม่รู้เรื่องเพราะวิศกรของเรา ได้ใช้วิชาความรู้อย่างสูงในการสร้างจานผี"

ดร.ดิเรกพูดเสริมขึ้น

"ท่านอาจารย์ช่วยอธิบายให้ฟังพวกเราที่คงพอจะรู้เรื่องกันบ้าง"

คราวนี้ศาสตราจารย์กนกยิ้มแห้งๆ

"ผมก็อธิบายไม่ได้เหมือนกัน"

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นรถเก๋งคันใหญ่ศาสตราจารย์กนกพูดวิทูตติดต่อกับพวกทหารที่ซึ้งจักรยานยนต์ นำหน้า ออกคำสั่งให้ตรงไปยังสถานที่สร้างจานผีที่อยู่นอกเมือง

ในชั่วโมงเดียวกันนั้นเองคณะพรรคสี่สหายก็พากันเดินทางมาถึงยังโรงงานสร้างจานผีซึ่งมีอาณาเขตกว้างขวางและมีรั้วรอบขอบชิดมีทหารรักษาการณ์อย่างแข็งแรง

ศาสตราจารย์กนกพูดวิทูตล่วงหน้ามาก่อนแล้ว ผู้อำนวยการโรงงานสร้างจานผีกับเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ จึงได้ออกมารอ คอยต้อนรับประมุขแห่งพิภพพระอังคาร กับชาวโลกราหุทั้ง ๖ คนนี้

ทุกคนพากันก้าวลงจากรถหลังจากท่านศาสตราจารย์กนกได้พาคณะพรรคสี่สหายให้รู้จักกับผู้อำนวยการและเจ้าหน้าที่คนสำคัญ เรียบร้อยแล้ว ศาสตราจารย์กนกก็พาคณะพรรคสี่สหายเข้าไปชมโรงงานสร้างจานผี

จานผีประมาณ ๓๐ ถ้ำ จอดอยู่เป็นแถวยาวเหยียดสุดสายตา ผู้อำนวยการโรงงานสร้างจานผีได้อธิบายให้คณะพรรคสี่สหายฟังอย่างนอบน้อม

"จานผีเหล่านี้สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วครับ ขณะนี้ยังอยู่ในระหว่างการทดลองของเจ้าหน้าที่ ในไม่ช้าจานผีเหล่านี้ก็จะถูกส่งไปประจำการกองทัพอากาศของเรา"

นิกรนั่งฟังด้วยความสนใจแล้วกล่าวถามว่า

"ขอโทษเถอะครับท่านผู้อำนวยการ คำสร้างจานผีลำหนึ่งในราวสองร้อยล้าน ได้ไหมครับ"

ผู้อำนวยการหัวเราะชอบใจ

“อะไรกันครับ คุณนิกร งบประมาณค่าใช้จ่ายของโลกพระอังคารปีหนึ่งเป็นเงินไม่ถึงร้อยล้าน จานผีเหล่านี้หรือครับ ค่าก่อสร้างลำหนึ่งประมาณร้อยกว่าบาทเท่านั้นเอง”

“โห้ย” นิกรร้องสุดเสียง “ทำไมมันถูกนักเล่าครับ”

ศาสตราจารย์กนกพูดเสริมขึ้น

“ที่ถูกก็เพราะว่าเรามีวัตถุประสงค์ต่างๆ ที่ใช้สร้างงานฝึอย่างเหลือเฟือ พวกคุณอยากไปเที่ยวเล่นบนงานฝึก็เชิญครับ ผมอนุญาต”

นิกรมองดูคณะพรรคของเขาแล้วกล่าวว่า

“ขึ้นไปชมงานฝึเถอะวะพวกเรา รู้สึกว่างานฝึแบบนี้สวยมากทีเดียว คล้ายกับในหนังเรื่อง “ตามมฤตยู” ที่กำลังฉายที่คิงส์”

ครั้นแล้ว คณะพรรคสี่สหายพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจฉิมฯ และเจ้าแห้วก็พากันขึ้นไปบนงานฝึเครื่องนั้น และเมื่อเข้ามาในงานฝึแล้ว ดร.ดิเรกก็ปิดประตูเข้าออกด้วยเครื่องอัตโนมัติ

ทุกคนเดินมาที่ห้องบังคับการ ต่างโบกมือให้ศาสตราจารย์กนกซึ่งยืนอยู่ข้างๆ ผู้อำนวยการโรงงานสร้างงานฝึ พร้อมด้วยเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่อีกหลายคน

นิกรทรุดตัวลงนั่งประจำที่คนขับแล้วเอื้อมมือกดปุ่มสวิทไฟ

“เฮ้ยๆๆ “ดิเรกร้องลั่น “ดูแต่ตาโวย กดโน่นกดนี่ประเดี๋ยวก็ระเบิดตูมตามขึ้นจะเดือคร้อนถึงตายไปตามกัน”

นิกรค้อนนายแพทย์หนุ่ม

“อย่าตื่นเต้นไปหน่อยเลยวะ เขาคงไม่ได้ใส่เครื่องมันหรือก็ เพียงแต่สร้างลำตัวไว้เท่านั้น” พูดจบนิกรก็กดปุ่มอะไรต่ออะไรไปตามเรื่อง

ทันใดนั้นเองเสียงเครื่องยนต์ก็ครางกระหึ่มขึ้นทันที ศาสตราจารย์กนกยืนตลิ่งแล้วร้องตะโกนบอกให้ตั้งเครื่อง แต่ไม่มีใครได้ยินเสียงของศาสตราจารย์กนก ดร.ดิเรกวิ่งเข้ามาที่หน้าปัทม์ จัดแจงโยกสวิทไฟหลายอันเพื่อจะตั้งเครื่องยนต์ แต่แล้วเหตุการณ์อันน่าตื่นเต้นก็เกิดขึ้น

งานฝึลั่นหึมา เครื่องนั้น ค่อยๆ ลอยสูงขึ้นจากพื้นดินทันที ส่วนบนของมันชนหลังคาโรงเก็บพังพินาศ แล้วงานฝึก็หลุดลอยออกนอกโรงเก็บ ลอยสูงขึ้นจากพื้นดินตามลำดับ

คณะพรรคสี่สหายตระหนกตกใจไปตามกัน ดร.ดิเรกกับนิกรช่วยกันบังคับยานเพื่อให้มันบินลงสู่พื้นดิน แต่แทนที่มันจะเป็นเช่นนั้น งานฝึกลับบินไปด้วยความเร็วสูง และชั่วเวลาไม่ถึงหนึ่งนาที งานฝึลั่นหึมาก็บินออกไปนอกอาณาจักรแห่งพิภพพระอังคาร

ดร.ดิเรกได้ใช้ความพยายามอย่างที่สุดในการบินบังคับยานฝึแต่ก็ไม่สำเร็จ เพราะกลไกของงานฝึเครื่องนี้วิศวกรได้ออกแบบขึ้นมาใหม่ไม่เหมือนกับงานฝึที่คณะพรรคสี่สหายเดินทางมา สูงขึ้นไปและสูงขึ้นจากพิภพพระอังคาร ตามลำดับ งานฝึเครื่องนี้บินได้เร็วถึงชั่วโมงละ ๒๐๐,๐๐๐ ไมล์ต่อชั่วโมง

ทุกคนเต็มไปด้วยความรักตัวกลัวตายเจ้าแห้วถึงกับขร้องให้สะอึกสะอื้น ดร.ดิเรกซึ่งเป็นคนเฉลียวฉลาดที่สุดในคณะพรรคสี่สหายถึงกับหมอบป้อนยานั่งท่าตาปริบๆ ปล่อยให้งานฝึบินไปตามชะตากรรม

ชั่วเวลาไม่ถึง ๑๐ นาที งานฝึก็อยู่สูงจากพื้นพิภพพระอังคารไม่ต่ำกว่าร้อยไมล์ มองแลเห็นพื้นแผ่นดินเป็นสีชมพูอ่อน และเห็นส่วนที่เป็นภูเขาเท่านั้น งานฝึสูงขึ้นจากโลกพระอังคารตามลำดับ เจ้าคุณปัจฉิมฯ หน้าซีดเผือดเหมือนไก่ต้ม

“ทำยังงั้นโว้ยดิเรก พยายามหน่อยซี”

นายแพทย์หนุ่มหันมายิ้มกับพ่อตาของเขา

“ปล่อยมันตามเรื่องเถอะครับคุณพ่อ อย่างน้อยผมจะต้องใช้เวลาอีกหนึ่งวันหรือสองวัน เพื่อศึกษาหาความรู้ในการบังคับยานผีเครื่องนี้ เครื่องกลไกต่างๆ ล้วนแต่เป็นของใหม่ที่ผมไม่เคยพบเห็นมาแต่ก่อน จังยังไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไร การบังคับยานผีร่อนลงบนพื้นดินนั้นเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เสียแล้ว ต้องปล่อยให้มันบินไปตามเรื่อง”

“โอ๊ย” เจ้าคุณปัจจนิกฯ ร้องลั่น “ก็ถ้าเพื่อมันไปถึงดวงอาทิตย์ล่ะจะว่าอย่างไร”

อาเลี่ยพูดเสริมขึ้น

“ก็คือนะซีครับ จะได้ว่าคุณอากับพระอาทิตย์นั้นใครจะแน่กว่ากัน”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ แยกเขี้ยว

“อย่ากระเซ้านะโว้ย ยิ่งกำลังใจไม่ได้อยู่ ว่า...เราขึ้นมาสูงขนาดนี้จนแทบจะมองไม่เห็นอะไรแล้ว ใครจะบอกได้บ้างว่า ยานผีนี้มันจะเดินทางไปโลกเราหรืออย่างไร”

นิกรกล่าวกับพ่อตาของเขา

“ใครจะไปรู้ว่าเล่าครับคุณพ่อ แต่อย่างไรก็ตาม มันจะต้องไปถึงดวงดาวดวงใดดวงหนึ่ง อย่างไม่ต้องสงสัย คุณพ่อก็พอจะรู้แล้วว่าถ้ายานผีของเราลำนี้นี้เข้าสู่ความดึงดูดของดาวดวงใด มันก็จะวิ่งเข้าสู่ดาวดวงนั้นแบบเดียวกับผีพุ่งไต้หรือดาวตก” แล้วนิกรก็ชี้หน้าออกขึ้น วางท่า ทางให้ฝั่งผาย ร้องตะโกนขึ้นดังๆ “เราเรียงไว้พวกเราเมื่อมันถึงที่ตายเราก็ตายด้วยกัน ถ้ามันไม่ถึงที่อย่างไรเราก็ไม่ตายเหมือนดังคำที่ท่านสุนทรภู่จินตกวีได้กล่าวไว้ว่า...เป็นมนุษย์สุดดีที่ปาก จะได้ยากโหยหิวเพราะชีวหา ถึงที่ตายก็คงมีวรมรณาไม่ถึงที่วิวกที่อยู่ขึ้น”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะหึๆ

“แกจำผิดๆ ูกๆ แล้วบางทีก็แต่งเอาเอง”

“ก็นั่นนะซีครับ ผมไปเถียงคุณพ่อเมื่อไหร่เล่าคนอย่างผมจะมาเอาอะไรกับผม คุณพ่อก็รู้ดีแล้วว่า ผมเป็นลูกเขยแบบเฮงชวย อย่าทุกข์โศกเลยครับคุณพ่อพวกเราสนุกสนานกันไว้”

อาเลี่ยบ่นพึมพำ

“สนุกกะผีอะไรเล่า ถึงแม้ว่ายานผีนี้จะพาเราบินไปได้แต่เราก็ไม่มีอาหารและน้ำ อย่างซ้ำภายในสองวันเราก็จะม่องท่องไปตามกัน”

คราวนี้นิกรหน้าสลดทันที เขารีบเดินออกไปจากห้องบังคับการ สักครู่หนึ่งนิกรก็กลับเข้ามาในห้องบังคับการกรร โดด โดดเต็นด้วยความดีอกดีใจ

“ไม่ตายโว้ย พวกเรารอดตายแน่ๆ ในห้องๆหนึ่งมีอาหารและน้ำจืดมากมาย หมูแฮมขนมปังและเครื่องกระป๋องมีเยอะแยะ โชคดีและวิศก็ก็มี เราพอจะใช้เสบียงอาหารและเนื้ได้ไม่ต่ำกว่ายี่สิบวัน”

คราวนี้คณะพรรคสี่สหายก็มีสีหน้าข่มขื่นไปตามกัน ทุกคนยืนอยู่ข้างหลัง ดร.ดิเรกซึ่งทำหน้าที่เป็นนักบิน นายแพทย์หนุ่มรู้แล้วว่าทำอย่างไรถึงจะให้ยานผีลตหรือเพิ่มความเร็ว แต่เขายังไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรถึงจะให้ยานผีเลี้ยวไปมาหรือบินลงต่ำได้ เขาได้แต่บังคับมินให้บินสูงเท่านั้น ซึ่งบัดนี้ยานผีหรือพาหนะกาศกำลังห่างไกลจากโลกพระอังคารตามลำดับ

ในที่สุด ยานผีก็สิ้นสะเทือนไปทั้งลำในขณะที่ ยานผีกำลังจะผ่านพื้นความดึงดูดของดวงดาวพระอังคาร ดร.ดิเรกพยายามทำหน้าที่นักบินจนสุดความสามารถ ยานผีคืนขลุขลัอยู่กับสักครู่หนึ่ง ก็หลุดพ้นจากความดึงดูดของ โลกพระอังคาร

คราวนี้ความเร็วของจานผีก็ทวีขึ้นอย่างรวดเร็ว จาก ๒๐๐๐ ไมล์ จนกระทั่ง ๑๐,๐๐๐ ไมล์และเร็วขึ้นอีก จนถึง แสนไมล์และสองแสนไมล์เพิ่มวาระยะความเร็วสูงขึ้น จนถึงขีดสุดของมันแต่เพาะห้วงจักรวาลนั้น กว้างขวาง ไม่มีอะไร เป็นเป้าหมายและไม่มีอะไรที่จะวัดได้ ทุกคนจึงรู้สึกเหมือนกับว่าจานผีนั้นลอยล้าอยู่กับที่ เมื่อมองไปทางช่องหน้าต่าง หลังห้องบังคับการ ทุกคนต่างแลเห็นดวงดาวพระอังคารเป็นวงกลมโต เกือบเต็มท้องฟ้า และเมื่อมองไปข้างหน้าทุกคนก็แลเห็นพระอาทิตย์ และ โลกราหูกับดวงดาวนพเคราะห์ ตลอดจนดาวฤกษ์ต่างๆระยิบระยับ ไปด้วยทั่วห้วงจักรวาล

เวลาผ่านไปตามลำดับ จนกระทั่งเข้ามาพิกัดที่ข้อมือนายแพทย์หนุ่ม บอเวลา ๑๕.๐๐ น. อันเป็นเวลาของโลกราหู จานผีห่างไกลจากดวงพระอังคารมาได้ ๘๐๐,๐๐๐ ไมล์แล้วมองแลเห็นดาวพระอังคาร โต ขนาดเท่าสนามหลวงหรือจะ โดกว่านั้นเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ส่วนโลกราหูนี้มีขนาดผมส้มโอ และแลเห็น ดวงดาวดวงหนึ่งสุกปลั่งอยู่ข้างๆ โลก ดร.ดิเรกอธิบายให้ทราบว่ามันคือดวงจันทร์ อันเป็นบริวารของโลกเรา แต่ มองดูในระยะไกลเช่นนี้ก็มองเห็นเป็นดาวเดี่ยวๆ ดวงหนึ่ง

แล้ว ดร.ดิเรกก็กล่าวว่า

“เป็นอันว่าเราเดินทางกลับ โลกราหูเลย กันจะพยายามทุกประการที่จะนำจานผีลี้หนีไปถึง โลกราหู และ ถ้ากันนำไปได้ก็จะเป็นประโยชน์อันล้ำค่า ของนักวิทยาศาสตร์หรือวิศวกรทั้งหลาย”

นิกรถามขึ้นว่า

“ถ้าหากว่าเครื่องยนต์มันเกิดหยุดขึ้นมาจะทำอย่างไร”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มไหล่แล้วเบมือทั้งสองข้าง

“ไม่มีปัญหาอะไร พวกเราก็ตายแฉะแฉะอยู่ ณ จุดใดจุดหนึ่งภายในห้วงจักรวาล จานผีจะลอยเหิงเต็ง จนกว่าจะมีดวงดาวดวงหนึ่งโคจรใกล้เข้ามา แล้วดูเอาไป เมื่อจานผีเข้าสู่บรรยากาศของดาวดวงนั้นก็จะมี ละลายเป็จุดไปเช่นเดียวกับสะเก็ดดาวที่ตกมายังโลกเรา”

นิกรพิวปากเบาๆ ปลอดภัยตนเอง ทุกคนมีใบหน้าวิตกเป็นทุกข์ ไม่มีใครรู้ว่าจานผีลี้หนีจะเดินทาง ไปถึง โลกราหูหรือไม่ เพราะดร.ดิเรกเป็นนักบินจำเป็น อย่างไรก็ตามในยามนี้ทุกคนขอมฝากชีวิตไว้กับ ดร.ดิเรกแต่ เพียงคนเดียว

หนึ่งวันผ่านไปแล้ว วันที่สองลุล่วงไป พออย่างเข้าวันที่ สามของการเดินทาง ดร.ดิเรกก็สามารถ บังคับยานผีได้อย่างคล่องแคล่ว รู้การบังคับทุกสิ่งทุกอย่าง มีหน้าซำยังบินผาดแผลงได้ด้วยเป็นต้นว่าบินตะแคง คำดิ่งหรือพลิกท้อง ซึ่งนักบินของโลกพระอังคารยังบินไม่ได้ ครั้งหนึ่งเมื่อ ดร.ดิเรกบินผาดแผลงทำให้ทุกคนหัว โนปากปลิ้น แขนขาถลอกไปตามกัน

“ฮะ ฮ่า ไม่มีอะไรที่ค็อกเตอร์ดิเรกทำไม่ได้” นายแพทย์หนุ่มพูดเสียงลั่นห้องบังคับการ “วิสัยของ นักปราชญ์ทั้งหลายชอบฟังมากกว่าพูด กันจะบอกความจริงให้รู้ ศาสตราจารย์กันน่าจะมีความรู้ไม่น้อยกว่ากัน มากมาย”

“อ้าว” นิกรอุทาน “ชักคุยแล้วนะหมอ อย่าคุยเลยนะ พยายามนำจานผีไปให้ถึงโลกเราก็แล้วกัน”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มเป็น

“กันรับรองว่า อีกสามวันถึงโลกเราแน่ๆ การหลงทางย่อมเป็นไปได้ เพราะเรามองแลเห็นโลกของเรา ตลอดเวลา ซึ่งใหญ่โตขึ้นตามลำดับ และเดี๋ยวนี้เราสามารถเห็นดวงจันทร์ อันเป็นบริวารของโลกเราแล้ว ส่วนโลก พระอังคารเล็กลงไปทุกที”

ทันใดนั้นเอง ความเร็วของงานก็ลดลงตามลำดับจนกระทั่ง ดร.ดิเรกแปลกใจเขาจึงตามองดูเข็มวัด
ระยะความเร็ว ซึ่งลดต่ำลงมาอย่างช้าๆ ในที่สุดพาหนะภาคก็หยุดลอยลำนิ่งเฉย

“เฮ้” ดร.ดิเรกร้องลั่นแล้วลุกขึ้นยืน หันมามองดูพรรคพวกของเขา “ແ່ລະໄວ້ພວກເຮົາ ເຄື່ອງຍົນຕໍ່ຈຳຮູດ
ເສີຍແລ້ວ”

ทุกคนหน้าซีดเผือดไปตามกัน เจ้าคุณปัจจุบันก็กล่าวกับนายแพทย์หนุ่มว่า

“พยายามแก้ไขให้ดิเรกไปที่ห้องเครื่องยนต์เถอะ พ่อเชื่อแน่ว่าเราสามารถที่จะแก้ไขให้เรียบร้อยแล้ว
และอย่าให้ใคร ไปยุ่งเกี่ยวกับเลย โดยเฉพาะอัยการ ประเดี๋ยวมันเอาข้อแห้วอะไรต่ออะไรหักไปลำบาก”

นายแพทย์หนุ่มเสียขวัญแล้ว เขาเดินออกไปจากห้องบังคับการอย่างรวดเร็วเจ้าคุณปัจจุบันก็รีบเสีหงวน
และพลนิกรกับเจ้าแห้วนั่งคอดกไปตามกัน

ในราวหัวโมงเศษ ดร.ดิเรกก็กลับเข้ามาในห้องบังคับการ ด้วยใบหน้าที่แสดงความวิตกเป็นทุกข์

“ว่ายังไงหมอ” พลกล่าวถามทันที

นายแพทย์หนุ่มสิ้นศีรษะซ้ำๆ

“หมดหวัง เครื่องยนต์ทุกชิ้นเป็นเครื่องยนต์พิเศษ ที่สร้างขึ้นสำหรับชาวโลกพระอังคารเท่านั้น
กันมองไม่รู้เรื่องเลย มองไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นอะไรและเขาก็เอาไม่ได้ กันรู้แต่เพียงว่ามันเป็นเครื่องยนต์ที่
ใช้กำลังไฟฟ้าเท่านั้น”

เจ้าแห้วร้องไห้โฮ เต็มไปด้วยความรักตัวกลัวตาย

“รับประทานแล้วจะอย่างไรกันเล่าครับคุณหมอ”

นายแพทย์หนุ่มผินหัวเราะ

“ไม่ต้องทำอะไร กินแล้วก็นอนกันให้สบาย ไม่ช้าเราก็ตายไปเอง”

“อ้าว” เจ้าคุณปัจจุบันร้องลั่น “ไหวพุดอย่างนี้เล่าไว้” พุดจบท่านก็ล้วงกระเป๋ากางเกง หยิบปืนพก
วอลเวอร์ ๙ ม.ม. ออกมาจ้องดิเรก แล้วกล่าวบังคับเขาด้วยหน้าตาขึงขัง “เร็ว-พยายามแก้ไขเครื่องยนต์ให้ได้มายฉับ
จะยิงแก”

ดร.ดิเรกหัวเราะก๊าก

“ยิงซีครับ ถ้าคุณพ่อยิงผมก็เหมือนกับคุณพ่อฆ่าตัวตายเช่นเดียวกัน เพราะผมคนเดียวเท่านั้นจะบังคับ
งานนี้เครื่องนี้ได้”

“เออ-จริงไว้” แล้วท่านเจ้าคุณก็เก็บปืนพกใส่กระเป๋าตามเดิม หันมาทางเสีหงวน “แกลองไป
แก้ไขเครื่องยนต์หน่อยเถอะวะ”

อาเสีหงวนโพล่ง

“ปู่ไร...ผมเป็นพ่อค้าครับ ไม่ใช่เอ็นจิเนียรครับพัคลมที่บ้านสายหลุดไปหน่อยยังแก้ไขไม่ได้ แก่งานผินี้
ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยครับคุณอา คุณอาลองไปแก้ดูดีกว่าครับ”

“ไม่เอาไว้ยี้ เดี่ยวไฟฟ้าคุณตายहां”

นิกรพุดโพล่งขึ้นทันที

“ผมเอง คุณพ่อ เรื่องเครื่องยนต์กลไกผมก็หนึ่งไม่มีสองเหมือนกัน”

เจ้าคุณปัจจุบันก็รีบห้ามนายจอมทะเล้นทันที

“ไม่ต้องๆ ًا ลำบากนักก็อย่าแก้ดีกว่า รอไว้ให้ดิเรกมันสบายใจมันก็พยายามแก้ไขเอง ขึ้นให้พวกแกแก้
พวกเราก็ไม่มีโอกาสที่จะกลับไปยังโลกของเราได้”

นิกรยิ้มแห้งๆ

“นั่นล่ะสิครับ ผมก็ว่าอย่างนั้น”

ดร.ดิเรก ยกมือไขว้หลังเดินวนเวียนไปมาด้วยความอึดอัดใจ แล้วเขาก็กล่าวขึ้นว่า

“ไปไว้ยัย ทุกคนไปที่ห้องเครื่องยนต์ด้วยกัน กันจะลองใช้ความสามารถของกันแก่ใจดู ถ้าแก่ไม่สำเร็จเราก็ตายกันอยู่ที่นี่”

นายแพทย์หนุ่มเดินนำหน้า พาเพื่อนเกลอทั้งสามกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแห้วออกไปจากห้องบังคับการตรงไปที่ห้องเครื่องยนต์ ซึ่งเป็นห้องกว้างขวาง เต็มไปด้วยกลไกมากมายอันประกอบด้วยเครื่องไฟฟ้าใช้พลังงานปรมาณู

ท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯ จู๋ปากลั่น

“ไอ้ไอ้ มองไม่รู้ว่าจะไรเป็นอะไร มนุษย์ชาวโลกพระอังคารนี่ฉลาดกว่าชาวโลกราหูมาก”

พลก่อกับนายแพทย์หนุ่ม

“แกพอจะแก่ใจได้ไหมหมอ”

ดร.ดิเรกเม้มปากแน่น

“ยังไม่รับรอง แต่จะลองใช้ความพยายามจนสุดความสามารถ”

ทุกคนเสียวขวัญเสียวกำลังใจแล้วดร.ดิเรกเริ่มลงมือสำรวจส่วนประกอบต่างๆ นิกรทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยเหลือ แต่แล้วเพียงครู่เดียว นายแพทย์หนุ่มก็ร้องขึ้นดังๆ

“ไม่รู้เรื่องไว้ยัย กลับไปคุยกันที่ห้องบังคับการดีกว่า”

“อ้าว” เจ้าแห้วอุทาน “รับประทานคุณหมอแก่ไม่ได้ แล้วใครจะแก่ได้ล่ะครับ”

นายแพทย์หนุ่มถอนหายใจเอือกใหญ่ “ใครมีความสามารถอย่างไรก็แก่เถอะ เครื่องยนต์กลไกแบบนี้เกิดมาจากห้องพ่อห้องแม่เพิ่งเคยเห็น ใครจะแก่ได้ ตละจีนเรียกชื่อไม่ถูก”

เจ้าคุณปัจจนิกฯยกมือจับแขน ดร.ดิเรก

“ใจเย็นๆ น่าดิเรก คนอย่างแกไม่เคยทำอะไรไม่สำเร็จ”

ดร.ณรงค์ฤทธิ์ฟันหัวเราะ

“ผมไม่รู้เรื่องจริงๆ คุณพ่อ ความรู้ของผมไม่เท่ากะฝัก วิศวกรชาวโลกพระอังคารหรือครับ” พูดจบ

นายแพทย์หนุ่มก็พาตัวเดินออกไปจากห้องเครื่องยนต์

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กับพลและเจ้าแห้วตามออกไป คงเหลือเสี่ยวหงวนกับนิกรสองคนเท่านั้น

นายจอมทะเล้นยิ้มให้เสี่ยวหงวนแล้วกล่าวว่า

“แกกับกันมาร่วมมือกันเถอะวะ”

กิมหงวนขมวดคิ้วขึ้น

“แก่เครื่องยนต์นี่นะหรือ”

“อือ”

อาเสี่ยวหัวเราะชอบใจ

“เฉยๆดีกว่า รอไว้ให้ดิเรกมันสบายใน มันก็จะพยายามแก่ใจของมันเอง”

นิกรชักฉิว

“เราอยากกลับไปโลกเราเร็วๆ ไว้ยัยดิเรกมันบอกแล้วว่ามันแก่ไม่ได้ ในด้านเครื่องยนต์กันก็หนึ่ง ไม่มีสองเหมือนกันช่วยกันหน่อยเถอะวะ พุทธภายิตกล่าวไว้ว่า.....ลิเกวิเสโสชินีมา”

เสียงหวนหัวเราะลึกลับ

“แปลว่าอะไรวะ”

“แปลว่าคู่อีก็เกตุกัว่าคูหนั่ง”

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับการแก้เครื่องยนต์ด้วยล่ะ”

“ก็ใครว่าเกี่ยวล่ะ”

ครั้นแล้วนายจอมทะเล้นกับเสียงหวนก็ช่วยกันสำรวจตรวจตราดูเครื่องยนต์รอบๆห้อง

ตามเวลาที่กล่าวนี้ท่านเจ้าคุณปัจจุบันก็กับพล พัทธราภรณ์ ดร.ดิเรกและเจ้าแก้ว ได้นั่งรวมกลุ่มกันอยู่ในห้องบังคับการอย่างสงบเงียบทุกคนต่างทอดอาลัยไปตามกัน ฝ้ามองดูโลกรากูเบื้องหน้าโน้น ซึ่งมองแลเห็นสุกใสเป็นดาวดวงหนึ่ง ถัดจากโลกไปคือดาวพระศุกร์ ดาวพระพุธและดาวอาทิตย์ นอกนั้นก็เป็นดาวฤกษ์ เช่น ดาวชง, ดาวไถ, ดาวจรเชี่, ดาวลูกไก่, และดาวลูกข่อยอะไรเหล่านี้

เสียงสะอื้นของเจ้าแก้ว ทำให้ทุกคนหันมามองดู

“เฮ้” ดร.ดิเรกเอ็ดตะโร “ร้องให้ทำไมวะ”

เจ้าแก้วยังสะอื้นดั่งขึ้น

“รับประทานผมกลัวตาย ฮือ...ฮือ...”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะเสียงปร่า

“คนเรากลัวถึงที่ตายมันก็ต้องตาย”

เจ้าแก้วซัดโฮ

“รับประทานถึงที่เราจะไม่ตายนะซีครับ คุณหมอนี้มันไปยังไม่ถึงที่เราจะไม่ตายนะซีครับ คุณหมอนี้มันไปยังไม่ถึงที่ลอยอยู่กลางจก้าพอย่างนี้...”

ดร.ดิเรกทวาดแว้ด

“กูไม่อยากพูดกับมึง”

ทันได้นั่นเอง เสียงเครื่องยนต์ก็ดังขึ้นทุกคนดีใจเหลือที่จะกล่าว นายแพทย์หนุ่มวิ่งเข้าไปประจำที่นั่งนักบิน แล้วจัดแจงเร่งเครื่องยนต์บังคับพาหนะกาศหรือจานผิ้ออกเล่นไปจากจุดๆนั้นพลและเจ้าแก้วกับเจ้าคุณปัจจุบันต่างกระโดดโลดเต้นไซโยให้ร้องด้วยความดีอกดีใจ

“อายกรกับอายหงวนวิเศษแท้”

ท่านเจ้าคุณพูดขึ้นด้วยความดีอกดีใจ เรารอดตายก็เพราะความสามารถของเจ้าสองคนนี่ ฮะ ฮะ เรามีหวังกลับโลกรากูได้แล้ว”

เสียงเอะอะเฮฮาดังขึ้น ท้าวห้องบังคับการจนกระทั่งนิกรเดินนำหน้าพาเสียงหวนเข้ามาด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส นิกรถือซองเหล็กอันเบือเริ่ม ส่วนเสียงหวนถือขวานอันหนึ่ง วิศวกรจำเป็นวางท่าทางให้ฝั่งผายทั้งสองคน พลปราดเข้ามาหาด้วยความดีใจแล้วกล่าวถามว่า

“แกสองคนแก้ไขอย่างไรวะ เครื่องยนต์ถึงได้ทำงาน”

นิกรพูดเสียงหนักๆ

“เรื่องเล็กกันใช้วิธีหนามขอกเอาหนามบ่ง แก้เท่าไรไม่คิด ก็เลยเอาหมอนฟ้าอะไรต่ออะไรฟังกไปแถบหนึ่ง อายหงวนช่วยเอาขวานฟังกสายไฟและเครื่องประกอบฟังกหลายไปหลายชิ้น แล้วเครื่องยนต์มันก็ติดขึ้นเอง”

นายพัธราภรณ์เต็มไปด้วยความประหลาดใจอย่างใหญ่หลวง

“อ้อม-ชอบกลโว้ย นับแกสองคนมีความสามารถอย่างไม่น่าจะเป็นไปได้”

เสียงหวนกับนิกร โยนขวานและฉ้อนทิ้งดัง โครมแล้วเดินเข้ามาหานายแพทย์หนุ่ม อาเสี่ยยกมือบศิระชะ
ดร.ดิเรกเบาๆ

“ขังใจหมอ แก่เชื้อแล้วหรือยังว่า บางครั้งหนูตัวเล็กๆ ก็มีความหมายยิ่งกว่าราชสีห์ แก่เป็น
นักวิทยาศาสตร์ เป็นวิศวกรผู้ยิ่งใหญ่ แต่ไม่สามารถที่จะแก้ไขเครื่องยนต์ของงานผีได้ ในที่สุด กันกับอายุครกก็
แก้ไขได้สำเร็จ”

นายแพทย์หนุ่มพยักหน้าช้าๆ

“อไรท์ เก่งมากทีเดียว แก่สองคนฉลาดคว่าลึงชิมแปนซีที่เขาเดินมากมายหลายเท่า”

เสียงหวนทำคอขุ่น

“เปรียบเทียบให้มันดีกว่านั้นหน่อยเถอะวะ เอาคนไปเปรียบกับลึงมืออย่างที่ไหน”

งานผีหรือยานพาหนะภาค แล่นไปด้วยความเร็วสูง เข็มวัดระยะความเร็วปรากฏแล้วขณะนี้งานผีมี
ความเร็วถึง ชั่วโมงละ ๒๐๐,๐๐ ไมล์ และกำลังใกล้โลกกราฟูเข้าไปตามลำดับ

การเดินทางกลับพิภพ ได้เผชิญกับกลุ่มอุกบาตสองหรือสามครั้ง แต่งานผีก็สามารถหลบหลีกกลุ่มอุกา
บาตเหล่านั้นมาได้

พออย่างเช้าวันที่ ๗ ของการเดินทางงานผีก็เข้าสู่ความดึงดูดของโลกรานู ในตอนสายวันหนึ่ง ดร.ดิเรกได้
ลดความเร็วลงอย่างฉับพลันทั้งนี้ก็เพราะรู้ว่า หากงานผีเข้าสู่บรรยากาศของพิภพเราและมีความเร็วมากเกินไปก็
จะเสียดสีกับอากาศเกิดเพลิงไหม้เป็นจุลไปทั่วทั้งลำ

ในราว ๑๑.๐๐ น. งานผีก็เข้าสู่ความดึงดูดของพิภพเรา และประมาณ ๑๒.๐๐ น.พาหนะภาค ก็ปรากฏ
อยู่เหนือกรุงทพฯ พระนคร

ประชาชนพลเมืองต่างแตกตื่นตกใจไปตามกัน ดร.ดิเรกบังคับงานผีร่อนลงกลางบริเวณสนามหลวง
ประชาชน ได้พากันวิ่ง ไปชมงานผีอย่างคับคั่งทุกคนตื่นเต้นประหลาดใจเหลือที่จะกล่าวเข้าใจว่ามนุษย์ต่างพิภพพา
กันเดินทางมาเยี่ยม โลกกราฟูแต่แล้วเมื่อแลเห็นคณะพรรคสี่สหายพากันลงมาจากงานผีทุกคนก็ รู้ว่าเป็นคนไทยที่
สามารถเดินทางไปยังดวงดาวนพเคราะห์ดวงใดดวงหนึ่งและกลับมาโดยสวัสดิภาพ

ภาพยนตร์ไทยสิทธิธรรมชาติ เรื่อง “บุคคาอองการ” ได้สิ้นสุดลงแต่เพียงเท่านี้เมื่อดร.ดิเรกเปิดสวิทไฟ
ห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของเขา คณะพรรคสี่สหายกับสี่นางและผู้ใหญ่ทั้งสามก็วิพากษ์วิจารณ์กันแซ่ดไปหมด

ภาพยนตร์เรื่องนี้ ดร.ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์ เป็นผู้อำนวยการสร้าง ถ่ายภาพเอง เขียนสคริปเอง กำกับการ
แสดงเอง นอกจากนี้ยังเป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายเทคนิค และเป็นตัวแสดงนำในเรื่อง ดร.ดิเรก ได้ลงทุนถึง ๔๐๐,๐๐๐ บาท
ในการสร้างภาพยนตร์เรื่องนี้ ทั้งๆ ที่ผู้แสดงทุกคนแสดงให้ฟรี จากโลกพระอองการนั้น ได้กระทำกันขึ้นที่บ้าน
“พัชรภรณ์” นั่นเอง ผู้แสดงเป็นศาสตราจารย์กนกนี่เป็นนักวิทยาศาสตร์เรื่องนามคนหนึ่ง ซึ่งเป็นเพื่อนเกลอของ
ดร.ดิเรก

สาระสำคัญของภาพยนตร์เรื่องนี้อยู่ที่งานผีและหุ่นยนต์ซึ่งออกแบบและสร้างโดยนิกร การรณรงค์ ดร.
ดิเรกเดินวนเวียนไปมารอบๆ ห้องทดลองวิทยาศาสตร์กล่าวกับคุณหญิงวาด

“เป็นอย่างไรบ้างครับ คุณอา”

คุณหญิงยิ้มแป้น

“เข้าที่มากพอดิเรก ดีกว่าหนังคลุงเป็นกอง ช่วยให้เอาเพลิงเพลิง ไม่น้อย และขบขันตลอดเรื่อง”

นายแพทย์หนุ่มลืมหันตาโพลง

“เรื่องนี้เป็นเรื่องตื่นเต้นมหัศจรรย์ ไม่ใช่เรื่องขบขันลื้นลื้นทีเดียว”

พูดจบท่านก็หัวเราะจนน้ำหมกไหล

“งานฝีมือของเธอมองดูเหมือนสุ่มไก่ และบางทีก็เพียบพะยาบเห็นกระดาษเงินที่ปิดไว้”

นิกรยิ้มแห้งๆ พูดเสริมขึ้นเบาๆ

“ก็ทำอย่างไรรับรื้อนี้ครับ คุณอา โครงของมันใช้ไม้ไผ่บุกระดาษเงินและขอบของมันบุสังกะสี”

อาเสี่ยวว่า “ดูไปดูมากล้ายๆ เห็ดโคน เข้าที่ตีเหมือนกัน”

ดร. ดิเรกหันมาถามสิ่งางเป็นเชิงขอความเห็น

“พรุ่งนี้ผมจะส่งหนังของเราไปเซ็นเซอร์ที่แผนกพิจารณาภาพยนตร์ของกรมตำรวจแต่ปัญหาเมื่ออยู่ว่าเราจะฉายที่โรงไหนดีคุณประไพช่วยออกความเห็นหน่อยซีครับ”

ประไพนั่งคิด

“ไปคิดว่า เก็บไว้ฉายงานภูเขาทองปีนี้ดีกว่าหนังแสงสวยแบบนี้ รับรองว่าทางโรงเขาไม่ยอมให้ฉายเด็ดขาด”

ดร. ดิเรกชักฉิว

“นักวิทยาศาสตร์อย่างสูงเช่นนี้ะหรือครับ คุณว่าหนังแสงสวย ฮะ ฮะ ฉายตามโรงใหญ่ไม่ได้ผมเก็บไว้ดีกว่า หรือม่ายกัซังขายเป็นกิโลไป”

เสียงหัวเราะอย่างครั้นเครงดังขึ้นทั่วห้องทดลองวิทยาศาสตร์ ต่อจากนั้นคณะพรรคสี่สหายก็ประชุมปรึกษาหารือกัน ในเรื่องที่จะนำภาพยนตร์เรื่องนี้เข้าฉายตามโรงใหญ่ๆ เช่นศาลาเฉลิมไทยหรือศาลาเฉลิมกรุง แต่เสียงข้างมากกว่าภาพยนตร์เรื่องนี้ยังถ่ายทำไม่ได้พอ ทางโรงภาพยนตร์คงจะไม่ยอมให้ฉาย

เจ้าคุณประสิทธิ์พูดอย่างเป็นงานเป็นการ

“ตามความเห็นของเขา อาคิดวภาพยนตร์เรื่องนี้ดีมาก ถ้าจะให้ดีแล้วส่งไปฉายที่อเมริกาหรือยุโรปคงดีกว่าคนไทยเราตาต่ำคงดูไม่ถึง”

เจ้าคุณปัจฉินึกๆหัวเราะหึๆ

“อย่าส่งไปเลยท่านเจ้าคุณ เสียค่าส่งเปล่าๆ ถ้าจะให้ผมพูดแบบขวานผ่าซาก ผมก็ขอพูดว่าไม่เคยมีภาพยนตร์เรื่องใดเลยที่ถ่ายทำเสียงสวยแบบนี้ ฮะ ฮะ ผมเห็นงานฝีมือแล้วผมขั่นเหลือเกิน รูปร่างขอบกล มงคูลคล้ายๆ กับสุ่มไก่บินได้ ภายในหอบังคับการก็ไม่เข้าท่าเอาเครื่องวิทยุเก่าๆ มาติดตั้งไว้เห็นรูปร่างขี้เย็บไปหมดฉากโลกพระอังคารก็คล้ายๆ กับฉากจีวพล็อตเรื่องใช้ไม่ได้ ไม่มีเหตุผลเพียงพอ การดำเนินเรื่องก็อีตอาดล่าช้าประเดี๋ยวกี่ เห็นงานฝีมืออยู่บนท้องฟ้า แล้วก็เห็นอีกบางตอนฉากบนท้องฟ้า ก็แลเห็นคุณหญิงเดินผ่านอยู่ข้างฉาก มองดูเป็นเทพธิดาก็ไม่ใช่ เป็นแม่มดก็ไม่เชิงแล้วดิเรกมันก็ไม่ตัดออก”

ดร.ดิเรก พูดขึ้นด้วยเสียงเอ็ดตะโร

“ตัดขังใจเล่าครับ คุณอาหญิงป่วนเปื้อนอยู่ข้างฉากตลอดเวลา บางทีก็โผล่หัวออกมาคนหนึ่งไล่ออกก็ค่าผม”

“เอ้า” คุณหญิงวาดอุทานขึ้นด้วยเสียงดังๆ “จะไปรู้หรือว่ามันจะติดเข้าไปในกล้อง ไม่มีใครเขาสังเกตหรอกน้า”

นวลละออพูดขึ้นด้วยเสียงหัวเราะว่า

“หมอคะ ดิฉันมีความเห็นเช่นเดียวกับคุณไปแหละค่ะ หนังเรื่องนี้เก็บไว้ฉายงานวัดเป็นดีที่สุด เราเก็บค่าดูให้ถูกหน่อย คนละสองบาทรวด พวกเด็กๆ ที่ไปเที่ยวงานวัดก็คงจะชอบใจ อีกไม่กี่เดือนก็ถึงงานภูเขาทองแล้ว ปีนี้คงจะครึกครื้นมากเพราะหยุดมาตั้งสามสี่ปีแล้ว”

นายแพทย์หนุ่มขบขมกรอด เขาปลดม้วนหนังออกจากเครื่องของมัน แล้วหยิบอีกม้วนขึ้นมาวางบนโต๊ะส่งให้เจ้าแห้ว ทั้งสองม้วน ดร.ดิเรกกล่าวซึ้งอย่างเดี๋ยวดลว่า

“อัยแห้วแกช่วยจัดการฉาปนกิจหนังซึ่งกาบ้วยเรื่องนี้ที่เถอะวะ ตอนแรกๆ ข้าพยายามเข้ากับตัวเองว่าหนังเรื่องนี้ดีมาก แต่เมื่อพิจารณาแล้วก็เหมือนอย่างที่คุณหาหญิงท่านว่า คือดีกว่าหนังตลกหน่อยเร็ว.....เอาไปเผาเดี๋ยวนี้ เดือนหน้าข้าจะถ่ายทำเรื่องนี้ใหม่ เอาเป็นหนังพูดขนาดสามสิบห้ามิลลิเมตร หรือมายก็ถ่ายทำแบบซีเนมาสโคป”

นิกรหัวเราะงอหาย

“ลำบากก็อย่าทำเลย ไร้ข้อมอ พวกเราก็เมื่อการแสดงเต็มทนแล้ว แกเป็นนักวิทยาศาสตร์ เป็นนายแพทย์ ไม่ใช่ช่างสร้างภาพยนตร์ ถึงอย่างไรก็สู้เขาไม่ได้ฉันเราจะเอาดีทุกๆ อย่างนั้นเป็นไปไม่ได้ เชื่อกันเถอะเพื่อน แต่ถ้าหากว่าแกจะทำหนังจริงๆ แล้ว ทำหนังธรรมดาดีกว่า อย่าทำเรื่องแบบนี้”

นายแพทย์หนุ่มขมขมคิ้วข่น

“จะให้ทำเรื่องยังงั๊วะ”

“ก็เรื่องอย่างหนังไทยเขาทำกันนะซี คือรัก โศก นางเอกร้องไห้มากๆ น้อย แล้วก็มิดตัวตลกออกมาทำให้คนดูหัวเราะ การทำหนังเราไม่ได้ทำไว้ดูเองเราทำไว้ให้คนเขาดู เมื่อคนดูเขาชอบอย่างไหนเราก็ต้องทำอย่างนั้น หนังรักโศกลงทุนไม่มากมายอะไรนักเชื่อกันเถอะเพื่อน”

นายแพทย์หนุ่มเม้มปากแน่น แล้วร้องขึ้นดังๆ

“โน้กันไม่เชื่อใครทั้งนั้น กันจะสร้างเรื่องบุกดาวอังคารต่อไป”

แล้วเขาก็หันมาทางเจ้าแห้ว

“บอกให้เอาไปเผา ยังจะยื่นเช่อยู่อีก เดียวก็เตะตมเข้าให้เท่านั้นเอง”

เจ้าแห้วรีบเดินออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ ต่อจากนั้นท่านผู้ใหญ่นั่งกับสีนางและคณะพรรคสี่สหายก็ย่อยๆ กันออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ ทุกคนหัวเราะคิกคักไปตามกัน นึกขบขันในเรื่องภาพยนตร์เรื่อง “บุกดาวอังคาร” ซึ่งเป็นภาพยนตร์ที่ควรจะซึ้งขายเป็นกิโล ดร.ดิเรก ณรงฤทธิ์ นั่งคอตกอยู่คนเดียว แล้วก็นึกแก้ไขความบกพร่องต่างๆ จากการถ่ายทำภาพยนตร์เรื่องนี้
